

VIDOŘÁD

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

HOST

VIDOŘÁD

VIDOŘÁD

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

BRNO 2015

The Mime Order

Copyright © 2014 by Samantha Shannon

Published by arrangement with

David Godwin Associates, London

Cover design © David Mann / Bloomsbury

Maps and illustrations © Emily Faccini

Translation © Lenka Kapsová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-640-3 (Formát PDF)

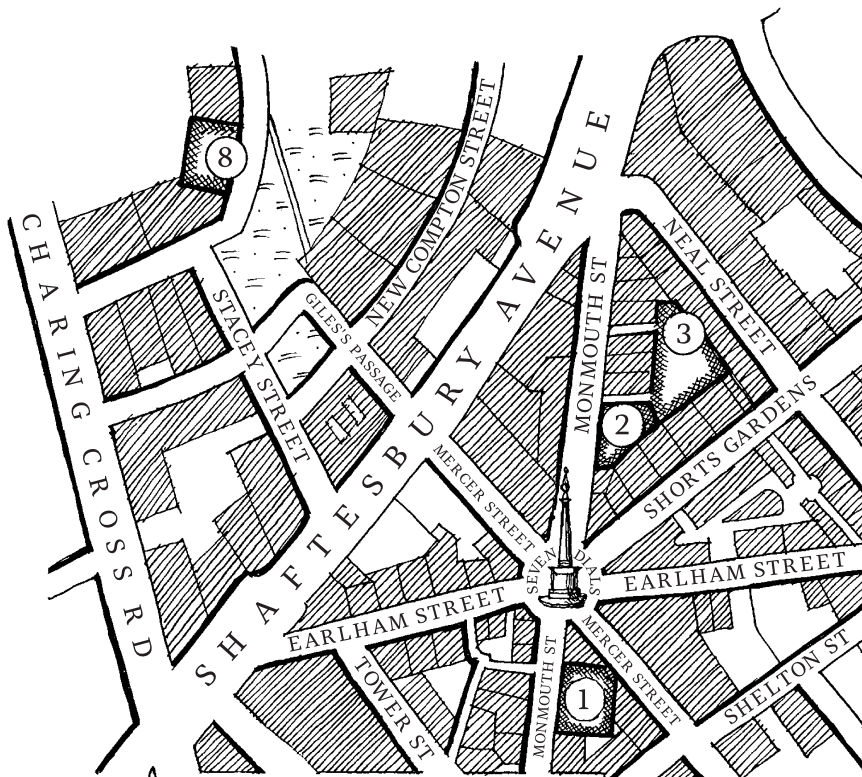
ISBN 978-80-7491-641-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-642-7 (Formát MobiPocket)

** Bojovníkům —
a spisovatelům **

*Herci předobraz Boha sám,
mumlají role v ztichlý sál,
vrávorajíce sem a tam —
loutky, jež zval i odvolal
rozkaz beztvarych, obrovitých tvorů*

EDGAR ALLAN POE

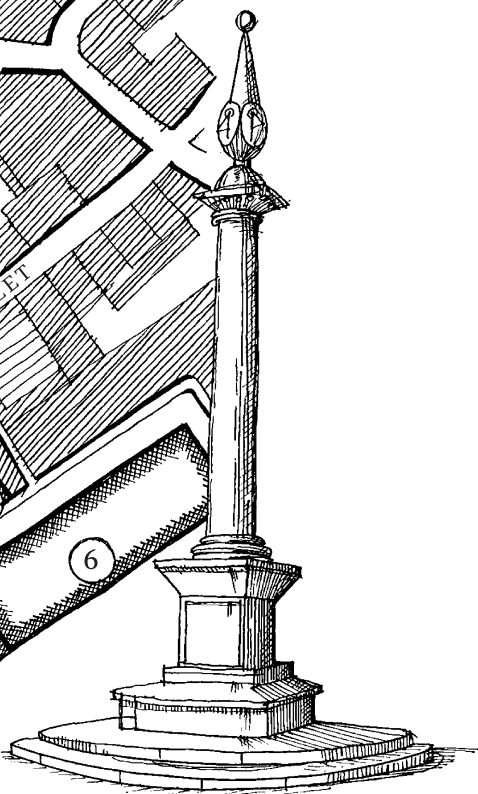
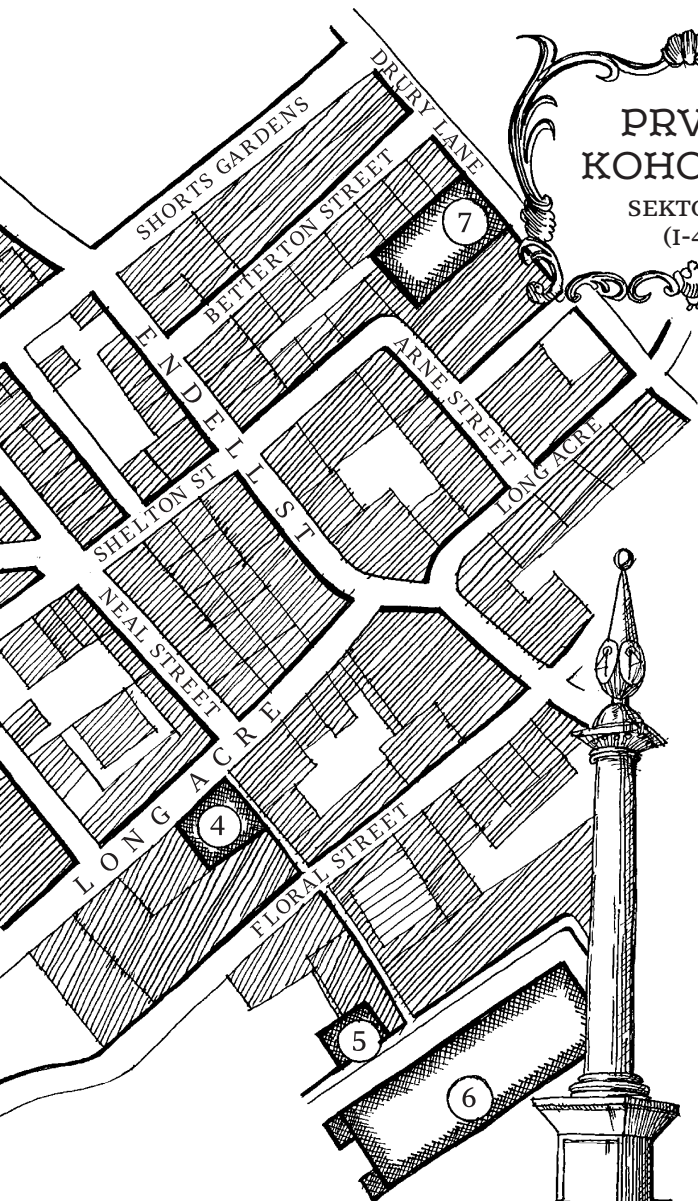
Vidopán: Bílý vazač

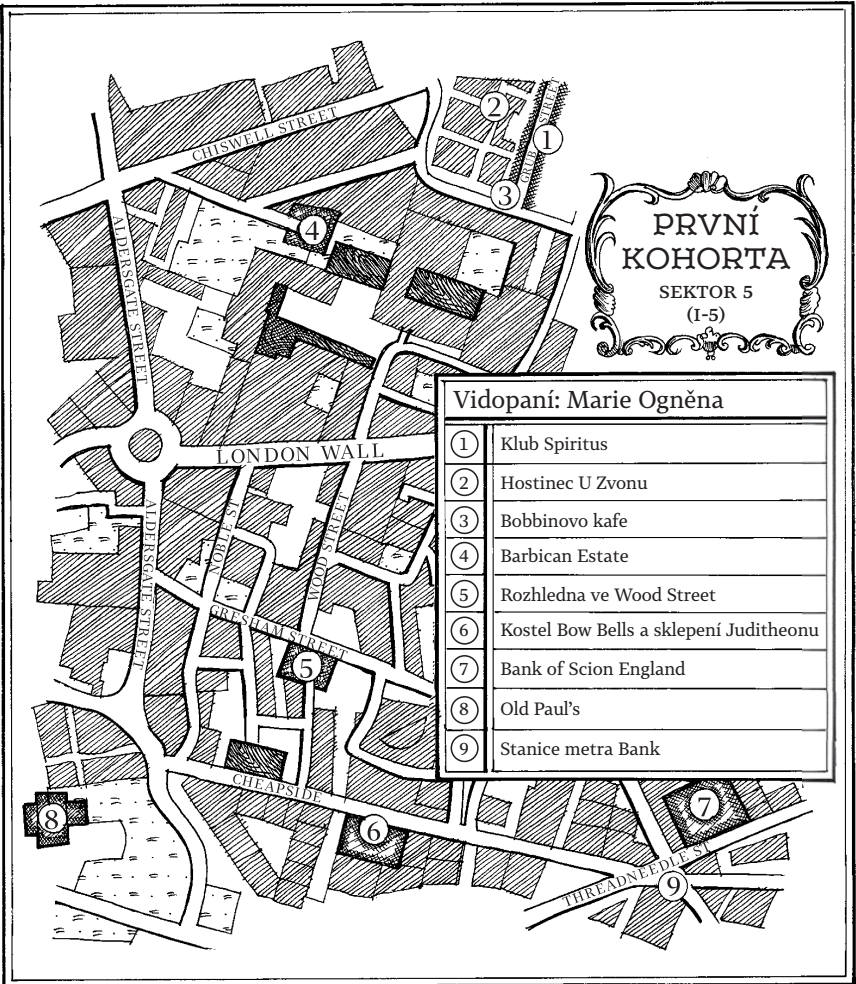
①	Doupě Bílého vazače
②	Chateline's
③	Neal's Yard
④	Černý trh v Zahradě
⑤	Vstup na černý trh
⑥	Covent Garden
⑦	Zchátralá koncertní síň
⑧	Book Mews

PRVNÍ KOHORTA

SEKTOR 4

(I-4)

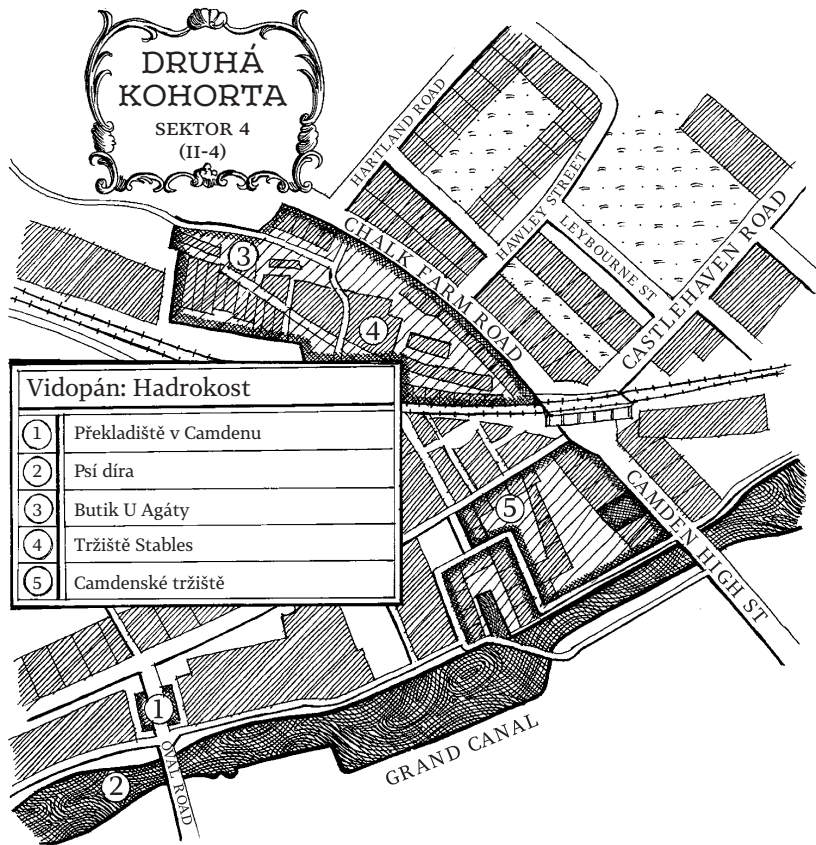
PRVNÍ
KOHORTA
SEKTOR 5
(I-5)

Vidopani: Marie Ogněna

①	Klub Spiritus
②	Hostinec U Zvonu
③	Bobbinovo kafe
④	Barbican Estate
⑤	Rozhledna ve Wood Street
⑥	Kostel Bow Bells a sklepení Juditheonu
⑦	Bank of Scion England
⑧	Old Paul's
⑨	Stanice metra Bank

DRUHÁ KOHORTA

SEKTOR 4
(II-4)

Vidopán: Hadrokost

①	Překladiště v Camdenu
②	Psí díra
③	Butik U Agáty
④	Tržiště Stables
⑤	Camdenské tržiště

Sněm nepřírozených

— 2059 —

PRVNÍ KOHORTA

1. *Kmotr*
Hektor z Haymarketu a jeho
ctěná kočena Kudlanka
2. *Abatyše*
3. *Mary Bourneová*
4. *Bílý vazač*
5. *Marie Ogněna*
6. *Létající Jack*

DRUHÁ KOHORTA

1. *Jimmy O'Goblin*
2. *Skleněná vévodkyně*
3. *Rváč Ark*
4. *Hadrokost*
5. *Odřikloub*
6. *Zloduše*

TŘETÍ KOHORTA

1. *Valibuk*
2. *Král bahňáků*
3. *Madam Řečnice*
4. *Pátá sestra*
5. *Veršotepec Tom*
6. *Bludák*

ČTVRTÁ KOHORTA

1. *Baretka*
2. *Pohřbený král*
3. *Perlová královna*
4. *Neznámá*
5. *Pán stánků*
6. *Pohanský filozof*

PÁTÁ KOHORTA

1. *Bídná sylfa*
2. *Věrný havran*
3. *Charley Pravdomluvec*
4. *Chlapák*
5. *Falešný hráč*
6. *Převozník*

ŠESTÁ KOHORTA

1. *Zeleňák*
2. *Zajíc*
3. *Zámecká paní*
4. *Čtverák*
5. *Bludička Jenny*
6. *Zimní královna*

Upozornění: seznam ctěných kočen a kočů lze nalézt v soukromé knihovně
klubu Spiritus

ČÁST PRVNÍ

NEBEZPEČNÝ CIFERNÍK

Cožpak jim nejsme výrazně nadřazeni, my Nepřirození? Protože i když paběrkujeme kosti Společnosti, i když se plazíme ve stokách a pachtíme se za obživou, přece jsme živoucím kanálem vedoucím do Zásvětí. Jsme důkazem paralelní existence. Jsme katalyzátorem nejvyšší Energie, věčného Éteru. Dokážeme spoutat i samotnou Smrt, shodit žence ze sedla.

Neznámý autor, *O podstatě nepřirozenosti*

I

VÝSTUP

Příběhy málokdy začínají na začátku. Viděno z širší perspektivy, jsem se vlastně vynořila na začátku konce tohoto příběhu. Příběh Refájců a Scionu se ostatně započal skoro dvě stě let před mým narozením. A lidský život je pro Refájce stejně pomíjivý jako jediný úder srdce.

Některé revoluce změni svět za pouhý den. Jiné trvají celá desetiletí či staletí nebo ještě déle a jsou i takové, které nikdy nevydají plody. Moje revoluce byla dílem okamžiku a jednoho rozhodnutí. Začala kvetoucím kvítkem v utajeném městě na hranici dvou světů.

Budete si muset počkat, jak to dopadne.

Vítejte zpátky ve Scionu.

2. září 2059

Všech deset vlakových vagonů bylo vybaveno čalouněným nábytkem, který se spíš hodil do nějakého salonu. Tlusté rudé koberce, naleštěné stolky z růžového dřeva a na každém křesle zlatě vyšitá

kotvička — symbol Scionu. Ze skrytého reproduktoru se linula klasická hudba.

Na konci vagonu seděl Jaxon Hall, vidopán sektoru 1-4 a vůdce našeho londýnského gangu vidoucích. Dlaně měl složené na vršku své vycházkové hole a bez mrknutí zíral před sebe.

Přes uličku stál můj nejlepší kamarád Nick Nygård a rukama s viditelně naběhlými žilami se přidržoval kovových poutek visících ze stropu. Po půlročním odloučení mi jeho jemný obličej připadal jako nějaká dávná vzpomínka. Nejbližším okénkem sledoval, jak se v tunelu každou chvíli míhají bezpečnostní světélka. Na sedadlech seděli schoulení další tři členové gangu. Danica měla ránu na hlavě, Nadine ruce od krve a její bratr Zek se držel za zraněné rameno. Eliza, poslední z gangu, zůstala v Londýně.

Já jsem seděla opodál a sledovala, jak v dálce za námi ubíhá tunel. Na předloktí jsem měla čerstvou popáleninu v místě, kde mi Danica deaktivovala mikročip, který mi Scion nechal implantovat pod kůži.

Stále ještě mi v uších zněl poslední Strážcův příkaz: *Utíkej, Snílku*. Kam by ale utíkal on, být mnou? Zavřené dveře stanice byly obklíčené ozbrojenými vigily. Na to, jak byl Strážce obrovský, se dokázal pohybovat jako stín, ale těmi dveřmi by ani stín nedokázal proklouznout. Nashira Sargasová, jeho bývalá snoubenka a vůdkyně Refájců, by si takovou příležitost k jeho dopadení nenechala ujít.

Někde ve tmě byla zlatá šňůra, která propojovala mého ducha se Strážcovým. Ponořila jsem se do éteru, ale z druhé strany nepřicházela žádná odpověď.

Nebylo možné, že by se Scion o povstání nedozvěděl. Někaká informace musela uniknout, než oheň zničil komunikační systémy. Zpráva, varování — i jediné slovo je mohlo upozornit na krizi v jejich trestanecké kolonii. Určitě na nás čekají s fluxem a zbraněmi, aby nás mohli poslat zpátky do vězení.

Jen ať si to zkusí.

„Musíme se spočítat,“ řekla jsem a vstala. „Za jak dlouho asi budeme v Londýně?“

„Tak za dvacet minut,“ odhadl Nick.

„Mám se ptát, kde tenhle tunel končí?“

Nick se ponuře usmál. „V Archonu. Přímo pod ním je stanice. Jmenuje se S-Whitehall.“

Srdce se mi rozbušilo až v krku. „Neříkej mi, žes měl v plánu utéct přes Archon.“

„To ne. Zastavíme vlak dřív a najdeme jinou únikovou cestu,“ odpověděl. „V téhle vlakové síti musí být ještě další stanice. Dani si myslí, že možná dokonce existuje propojení s normálním metrem, přes servisní tunely.“

„Servisní tunely ale můžou být plný četníků,“ otočila jsem se na Danicu. „Vážně to chceš zkusit?“

„Nebudou hlídaný. Používají je jenom opraváři,“ řekla Danica. „Ale u těch starších tunelů nevím. Pochybuju, že v nich zaměstnanci SciROBU někdy byli.“

SciROB byl divize Scionu zaměřená na robotiku a strojírenství. Pokud o tunelech někdo něco věděl, pak nejspíš nějaký člověk od nich. „Musí existovat ještě jiná cesta ven,“ naléhala jsem. „I kdybychom se dostali zpátky do sítě metra, u východu by nás chytili. Nemůžeme odklonit vlak? A nevede nějaká cesta nahoru na ulici?“

„Vlak nejde přepnout na manuální ovládání. A že by tahle linka měla východ na ulici, tak hloupí podle mě nejsou.“ Danica si sundala hadr z rány na hlavě a prohlédla si ho — vypadalo to, že je na něm víc krve než látky. „Vlak je naprogramovaný tak, aby dorazil přímo do stanice S-Whitehall. Spustíme požární alarm a vystoupíme na první stanici, kterou najdeme.“

Nápad, že povedeme velikou skupinu lidí zchátralým, neosvětleným tunelem, mi nepřipadal zrovna rozumný. Všichni byli slabí, hladoví a vyčerpaní, bylo třeba postupovat rychle. „Nějaká stanice musí být pod Towerem,“ řekla jsem. „Přece by nepoužívali stejnou stanici pro transport vidoucích i pro zaměstnance Scionu.“

„To je moc daleko, než bychom to zkoušeli naslepo,“ přerušila mě Nadine. „Tower je od Archonu pěkných pár mil.“

„V Toweru zadržují vidoucí. Logicky pod ním bude i stanice.“

„Pokud budeme předpokládat, že je u Toweru stanice, musíme pečlivě načasovat spuštění alarmu,“ poznamenal Nick. „Máš nějaký nápad, Dani?“

„Cože?“

„Jak by se dalo zjistit, kde přesně jsme?“

„Už jsem říkala, že tenhle systém tunelů neznám.“

„Zkus střelit od boku.“

Dani mlčela déle než obvykle. Kolem očí měla modřiny. „Možná... možná že jsou v tunelech nějaký značky tras, podle kterých se orientují dělníci. Ve scionských tunelech jsou štítky, co označují vzdálenost k nejbližší stanici.“

„Ty ale nevidíme, pokud nevystoupíme z vlaku.“

„Přesně tak. A na jeho zastavení máme jen jeden pokus.“

„Nějak to vyřešte,“ řekla jsem. „Já zatím najdu něco, čím bychom spustili alarm.“

Nechala jsem je tam přemýšlet a prošla do vedlejšího vagonu. Jaxon odvrátil hlavu. Zastavila jsem se před ním.

„Jaxone, nemáš zapalovač?“

„Ne,“ řekl.

„Tak nic.“

Jednotlivé vagony od sebe oddělovaly posuvné dveře. Nešly zamknout a sklo nebylo neprůstředné. Jestli nás teď chytí, nebude šance uniknout.

Upíraly se na mě desítky očí. Vidoucí, kteří přežili, se k sobě navzájem choulili. Doufala jsem, že se podařilo nastoupit Julianovi, který se mnou plánoval spiknutí, ale nebylo po něm ani vidu ani slechu. Srdce se mi sevřelo. I kdyby on a jeho tlupa komediantů přežili zbytek noci, do svítání by jim Nashira stejně podřízla hrdla.

„Kam to jedeme, Paige?“ ozvala se Lotte, jedna z komediantek. Ještě pořád měla na sobě kostým z oslavy dvoustého výročí

Scionu — historické události, kterou jsme před chvílí zmařili svým útekem. „Do Londýna?“

„Přesně tak,“ řekla jsem. „Poslyšte, budeme muset zastavit vlak ještě před konečnou a dojít k prvnímu východu, který najdeme. Tenhle vlak jede do Archonu.“

Mnozí zatajili dech a vyměnili si vyděšené pohledy. „To mi nepřípadá jako moc bezpečný plán,“ poznamenal Felix.

„Je to naše jediná šance. Byli jste někdo vzhůru, když vás nakládali do vlaku, kterým jste pak jeli do Prvního Šeolu?“

„Já jo,“ řekl jeden augur.

„Takže je u Toweru stanice?“

„Určitě. Dovedli nás z cely rovnou k vlaku. Tamtudy ale nepůjdeme, ne?“

„Pokud nenajdeme jinou stanici, tak jo.“

Začali si mezi sebou vzrušeně šeptat a já jsem je mezitím spočítala. Kromě mě a zbytku gangu tu bylo dalších dvaadvacet lidí, kterým se podařilo utéct.

Jak asi dokážou přežít v normálním světě, když se s nimi tolik let zacházelo jako se zvířaty? Někteří si na citadelu skoro nepamatují a jejich gangy na ně už dávno zapoměly. Raději jsem na to přestala myslet a přiklekla si k Michaelovi, který seděl stranou ostatních. Milý, laskavý Michael, jediný člověk kromě mě, jehož si Strážce v Prvním Šeolu vzal pod ochranná křídla.

„Michaeli,“ dotkla jsem se jeho ramene. Na vlhkých tvářích měl zarudlé skvrny. „Poslouchej mě, Michaeli. Víím, že tohle je děsivý, ale nemohla jsem tě přece nechat v Magdalen.“

Přikývl. Nebyl úplně němý, ale slovy šetřil.

„Nemusíš se vracet k rodičům, slibuju. Pokusím se ti najít nějaký bydlení.“ Sklopila jsem oči. „Pokud se nám tedy útek povede.“

Michael si otřel rukávem tvář.

„Nemáš Strážcův zapalovač?“ řekla jsem tiše. Michael sáhl do kapsy šedé bundy a vytáhl povědomý čtverhranný zapalovač. Vzala jsem si ho od něj. „Děkuju.“

Chiromantka Ivy také seděla sama. Její vyholená hlava a propadlé tváře byly živoucím svědectvím krutosti Refájců. Její dozorce Thuban Sargas s ní zacházel jako s boxovacím pytle. Všimla jsem si, že se jí třesou prsty a klepe brada. Neměli bychom ji nechávat dlouho o samotě, pomyslela jsem si. Posadila jsem se a zrak mi padl na spoustu podlitin, které jí prosvítaly pod kůží. Z ramen jí splývala špinavá žlutá tunika.

„Ivy,“ oslovila jsem ji.

Skoro neznatelně přikývla.

„Víš, že do nemocnice tě vzít nemůžeme,“ řekla jsem, „ale chci tě odvést někam do bezpečí. Máš nějaký gang, který by se o tebe postaral?“

„Žádný gang nemám.“ Její hlas připomínal prázdnou skořápku. „Bývala jsem... kanálče v Camdenu. Tam se ale vrátit nemůžu.“

„Proč?“

Ivy jen zavrtěla hlavou. Camden byl čtvrt v sektoru II-4 s největší komunitou vidoucích, rušné tržní městečko natěsnané podél Velkého kanálu.

Položila jsem zapalovač na nablýskaný stolec a opřela si dlaně o sebe. Pod nehty jsem měla pŕlměsíčky špíny.

„Nemáš vůbec nikoho, komu bys mohla důvěřovat?“ zeptala jsem se tiše. Toužila jsem jí nabídnout nějaké útočiště, ale Jaxon by do svého doupěte žádné cizáky nepřijal, a navíc jsem se tam už nehodlala vrátit. Bylo ale jasné, že na ulici nikdo z těchhle vidoucích dlouho nepřežije.

Ivy si zarývala prsty do paže a střídavě si ji hladila a mačkala. Po dlouhém přemýšlení řekla: „Jedna osoba by tu možná byla. Agáta. Pracuje v butiku na tržišti.“

„Jak se jmenuje?“

„Prostě butik U Agáty.“ Všimla jsem si, že jí z dolního rtu teče krev. „Dlouho mě neviděla, ale postará se o mě.“

„Tak fajn.“ Vstala jsem. „Pošlu s tebou někoho jako doprovod.“

Ivy upírala oči z okénka, ale její pohled mířil někam do dálky. Když jsem si představila, že její dozorce je možná ještě naživu, udělalo se mi mdlo.

Dveře vagonu se otevřely a dovnitř vešlo zbývajících pět členů gangu. Sebrala jsem zapalovač a vykročila jim naproti. „To je Bílý vazač,“ zašeptal někdo. „Ze sektoru 1-4.“ Jaxon stál až vzadu a opíral se o svou špacírku opatřenou ostrou čepelí. Jeho mlčení bylo deprimující, ale neměla jsem čas na hry.

„Odkud ho Paige zná?“ ozval se další vyděšený šepot. „Snad to není jeho...?“

„Jsme připraveni, Snílku,“ řekl Nick.

Tohle oslovení potvrdilo jejich tušení. Zkusila jsem co nejlépe zaměřit mysl na éter. Okolo mě se to hemžilo snovými krajinami jako včelami v úlu. Projížděli jsme přímo pod Londýnem.

„Tumáš,“ hodila jsem zapalovač Nickovi. „Ujmi se čestného úkolu.“

Nick vzal zapalovač, přiložil ho k čidlu a odklopil víko. Během několika vteřin se kontrolka alarmu červeně rozsvítila.

„*Požární poplach,*“ ozval se hlas Scarlett Burnishové. „*Čidlo zaznamenalo v zadním vagonu oheň. Dveře budou zamčeny.*“ Dveře do posledního vagonu se s třeskotem zavřely, a když začal vlak brzdit, ozvalo se monotónní hluboké bzučení. „*Přemístěte se prosím do přední části vlaku a zůstaňte sedět. Záchraný tým obdržel hlášení. Nevystupujte z vlaku. Nepokoušejte se otevřít okna ani dveře. Pokud je potřeba větrat, použijte posuvný mechanismus.*“

„Na moc dlouho je neošidíme,“ prohlásila Danica. „Jakmile čidlo zjistí, že tu žádný oheň není, vlak se znovu rozjede.“

Na konci vlaku byla malá plošina se zábradlím. Přehoupla jsem se přes něj. „Půjč mi baterku,“ požádala jsem Zeka. Posvítila jsem na koleje. „Je vedle nich prostor, kudy můžeme jít. Nedají se koleje nějak přehodit výhybkou, Fúrie?“ Automaticky jsem přeplnula na Danicinu přezdívku ze syndikátu. I díky nim se nám dařilo ve Scionu už tak dlouho přežívat.

„Nedají,“ řekla Danica. „A je dost pravděpodobný, že se tady udusíme.“

„Super, díky.“

Pozorně jsem se podívala, kudy vede napájecí kolejnice, a seskočila jsem z plošiny na štěrk. Zek začal pomáhat ostatním slézat.

Když byli všichni dole, vyrazili jsme v jednom zástupu vpřed a pečlivě se přitom vyhýbali kolejnicím i pražcům. Špinavé bílé boty mi skřípaly na štěrkovém podloží. V prostorném tunelu bylo chladno. Zdálo se, že snad nikdy neskončí, a intervaly temnoty mezi bezpečnostními světly byly dlouhé. Měli jsme dohromady pět svítilen a jedné už docházely baterie. Slyšela jsem vlastní dech a cítila, jak mi na pažích naskočila husí kůže. Pořád jsem se rukou přidržovala zdi a snažila se došlapovat na správná místa.

Uplynulo asi deset minut a koleje se náhle začaly chvět. Vrhli jsme se všichni ke zdi. Prázdný vlak, který nás odvezl z vězení, prosvištěl okolo nás jako rozmazaná šmouha kovu a světel a mířil k Archonu.

Když jsme došli na křižovatku označenou jediným zeleným světlem, nohy už se mi třásly vyčerpáním.

„Fúrie,“ zavolala jsem. „Víš o tomhle signálu něco?“

„Znamená to, že koleje před náma jsou volný a vlak byl na-programovaný, aby zabočil druhou odbočkou vpravo,“ řekla Danica.

Odbočka vlevo byla zablokovaná. „Tak půjdeme tou první vpravo?“

„Nemáme moc na vybranou.“

Za rohem se tunel rozšířil. Rozběhli jsme se. Nick nesl Ivy, která byla tak zesláblá, že bylo s podivem, že vůbec k vlaku doběhla.

Druhá chodba byla osvětlena bílými světly. Na jednom pražci jsme objevili zašlou destičku s nápisem Westminster 2500 m. První tunel před námi rozevřel svůj tmavý chřtán a bylo u něj napsáno Tower 800 m. Pokud na nástupišti ve Westminsteru

čekal oddíl četníků, touhle dobou už museli zjistit, že vlak přijel prázdný. Možná už dokonce vyrazili do tunelů.

Mezi námi proběhla hubená hnědá krysa. Michael ucukl, ale Nadine na ni posvítla baterkou. „To by mě zajímalo, čím se živí.“

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Cestou krys postupně přibývalo a v tunelu bylo slyšet cvakání jejich zoubků. Najednou světlo Zekovy baterky dopadlo na mrtvolu a jemu se roztrásla ruka. Krysy ještě hodovaly na zbytcích těla. Leželo v cárech obleku, jaký v Prvním Šeolu nosili harláci, a hrudní koš mu zjevně několikrát přešel vlak.

„Ruka leží na napájecí kolejnici,“ řekl Nick. „Ten nebožák tudy musel jít bez svítilny.“

Jedna vidoucí zavrtěla překvapeně hlavou. „Jak mohl sám dojít tak daleko?“

Ze skupiny se ozvalo vzlyknutí. Všichni jsme pomysleli na to, že tenhle uprchlý harlák už byl tak blízko domovu.

Po čase konečně kužely světla z našich svítilen dopadly na nástupiště. Překročila jsem koleje a s velkým úsilím jsem se na něj vyškrábala. Zvedla jsem baterku do výše očí. Světlo prořízlo tíživou temnotu a odhalilo bílé kamenné zdi, cisternu se stříkačkou sloužící k dezinfekci a skladovací regály plné složených nosítek. Byla to stanice navlas podobná té na opačném konci, kde probíhal příjem. Do očí štípal pronikavý pach peroxidu vodíku. Mají snad tihle lidi pocit, že se od nás nakazí morem? Začnou si drhnout ruce dezinfekcí hned poté, co nás nacpou do vlaku, aby na nich náhodou neulpělo trochu jasnovidnosti? Úplně jsem se viděla, jak ležím připoutaná k nosítkům, třeštím v záchvatu fantasmagorie a doktoři v bílých pláštích se mnou zacházejí jako s kusem hadru.

Četníky nebylo nikde vidět. Posvítili jsme do všech koutů. Na zdi byla přitlučená obrovská cedule — červený kosočtverec uprostřed rozpuřený modrým pruhem, v němž bylo štíhlým bílým písmem napsané jméno stanice.

LONDÝNSKÝ TOWER

I bez mapy jsem věděla, že v oficiální síti metra žádná stanice Londýnský Tower není.

Pod cedulí visela malá cedulka. Naklonila jsem se blíž a sfoukla prach z vyrytých písmen. Bylo tam napsáno Trasa Pentad. Mapka pod nápisem zobrazovala polohu pěti tajných stanic pod citadelou. Drobný text pak sděloval, že tyto stanice byly vybudovány během stavby metropolitní železnice, jak se dříve nazývalo londýnské metro.

Přistoupil ke mně Nick. „Jak jsme tohle mohli dopustit?“ zamumlal.

„Některý jasnovidce vězní v Toweru celý roky, než je pošlou sem dolů.“

Nick mi jemně stiskl rameno. „Pamatuješ si, jak tě sem přivezli?“

„Ne. Píchl mi předtím flux.“

Před očima mi náhle zavířily drobné skvrny. Přiložila jsem si prsty ke spánku. Amarant, který mi dal Strážce, mi zahojil většinu zranění ve snové krajině, ale v hlavě mi pořád neklidně bušilo a občas se mi zamlžil zrak.

„Musíme se pohnout,“ řekla jsem a sledovala ostatní, jak postupně vylézají na nástupiště.

Byly odsud dvě cesty ven — velký výtah, dost prostorný, aby se do něj vešlo několik nosítek najednou, a těžké železné dveře s nápisem Nouzový východ. Nick je otevřel.

„Vypadá to, že půjdeme po schodech,“ řekl. „Zná někdo půdorys areálu Toweru?“

Znala jsem jediný záchytný bod, Bílou věž. Byla to hlavní hradní věž, srdce celého žalářního komplexu. Sídliily v ní Mimořádné strážce, elitní jednotky, kterým jsme v syndikátu přezdívali Havrani. Byli to krutí vigilové v černých uniformách, vybavení nekonečným arzenálem mučících metod.

„Já to tu trochu znám,“ zvedla ruku Nell. „Aspoň některé části.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Nick.

„Devítka. Vlastně Nell.“ Hodně mi připomínala mou kamarádku Liss, takže nebylo divu, že spolu tenkrát pomocí masky a kostýmu dokázaly obelstít Biřice — obě měly vílí postavu a kudrnaté černé vlasy, ale Nell měla ostřeji řezanou tvář a pleť temně olivového odstínu. Liss také měla drobné černé oči, zatímco Nelliny byly jasně modré.

„Pověz nám, co víš,“ vyzval ji Nick jemně.

„Je to už deset let. Mohli to tu od té doby přestavět.“

„Lepší něco než nic.“

„Pár z nás fluxovou injekci nedostalo,“ řekla. „Předstírala jsem, že jsem v bezvědomí. Jestli tyhle schody končí poblíž výtahu, pak bychom měli stát přímo za Branou zrádců, ale ta bude zamčená.“

„Se zámky si dokážu poradit,“ řekla Nadine a zvedla kožený vak plný pakličů. „I s Havrany, jestli se budou chtít prát.“

„Moc se nenaparuj. Prát se nebudeme.“ Nick zvedl oči k nízkému stropu. „Kolik nás je celkem, Paige?“

„Dvacet osm,“ odpověděla jsem.

„Půjdeme po malých skupinkách. My můžeme jít s Nell jako první. Vazači a Diamante, můžete dát pozor na...“

„Upřímně doufám,“ přerušil ho Jaxon, „že mi nehodláš udílet rozkazy, Rudý zraku.“

V chaosu, který vládl při vystupování a teď při šplhání na nástupiště, jsem na Jaxona málem zapoměla. Stál opodál ve stínu a opíral se o špacírku, která zářila jako čerstvě zapálená svíce.

Nick chvíli mlčel a pak našpulil rty. „Chtěl jsem tě jenom požádat o pomoc,“ řekl.

„Zůstanu tady, dokud nevyčistíte cestu,“ vyštěkl Jaxon. „Až se bude odírat peří z Havranů, můžete si při tom špinit ruce sami.“

Vzala jsem Nicka za paži. „To můžeme,“ zamumlal, i když ne tak hlasitě, aby ho Jaxon slyšel.

„Já na ně dohlídnu,“ řekl Zek. Za celou dobu jízdy vlakem nepromluvil ani slovo. Jednou rukou si držel rameno, druhou měl sevřenou v pěst, až mu z toho zbělely klouby.

Nick si povzdechl a pak pokynul Nell. „Veď nás.“

Nechali jsme ostatní vězně na nástupišti a s Nickem a Nadine jsme vyrazili za Nell po příkrém točitém schodišti. Nell byla hbitá jako opička, měla jsem co dělat, abych jí stačila, protože mě bolel snad každý sval v nohách. Naše dupání se rozléhalo nad námi i pod námi. V jednu chvíli Nick na schodech klopýtl a Nadine ho zachytila za loket.

Nahoře Nell zpomalila a pootevřela další dveře. Chodbou se ozval vzdálený jekot sirén civilní obrany. Pokud už vědí, že jsme zmizeli, byla jen otázka času, kdy nás najdou.

„Vzduch je čistý,“ zašeptala Nell.

Vytáhla jsem z batohu lovecký nůž. Kdybychom použili pušky, přivolalo by to i toho nejposlednějšího Havrana na stráž. Nick, který stál za mnou, vyndal malou šedou vysílačku a zmáčkl několik tlačítek.

„No tak, Elizo,“ zamumlal. „*Jävla telefon...*“

Pohlédla jsem na něj. „Pošli jí obrázek.“

„To už jsem udělal. Uvidíme, jak dlouho jí to potrvá.“

Jak předvíдалa Nell, vchod na schodiště byl naproti odpojenému výtahu. Napravo stála zeď z obřích cihel a nalevo se pod masivním kamenným obloukem tyčila Brána zrádců, ponurá černá konstrukce se zamřížovanou lunetou nahoře, v éře králů používaná jako vchod. Byli jsme dost nízko, takže ze strážních věží nás nemohli zpozorovat. Za branou bylo vidět řadu kamenných schůdků porostlých lišejníkem a vedle nich úzkou rampu pro nosítka.

Ve svitu měsíce jsem zahlédla kousek Bílé věže. Mezi hlavní hradní věží a branou stála vysoká zeď — za tu jsme se mohli schovat. Z jedné věžičky se linulo ostré, silné světlo reflektoru a sirény vydávaly jednoduší, nepřetržitý tón, což ve Scionu znamenalo vážné narušení bezpečnostního systému.

„Tamhle bydlí stráž,“ ukázala Nell na hlavní hradní věž. „Vidoucí zadržují v Krvavé věži.“

„Kam vedou ty schůdky?“ zeptala jsem se.

„Do nejnvtřnější části věže. Musíme si pospíšet.“

Než větu dořekla, na pěšince přímo naproti bráně se objevil oddíl Havranů. Přimáčkli jsme se ke zdi. Nickovi na spáncích vyskočily krůpěje potu. Pokud strážci uvidí, že brána je v bezpečí, možná ani nepůjdou na obchůzku.

Měli jsme štěstí. Havrani šli dál. Jakmile zmizeli z dohledu, odstrčila jsem se chvějícíma rukama od zdi. Nell se svezla na zem a polohlasně zaklela.

Nad hlavami se nám rozezněly další varovné sirény. Zkusila jsem bránu otevřít, ale nešlo to. Řetězy byly spojené visacím zámkem. Jakmile si toho Nadine všimla, odstrčila mě a vyndala z opasku malinký plochý šroubovák. Zasunula ho do spodní části klíčové dírky a pak vytáhla stříbrný paklíč.

„Možná to nějakou chvíli potrvá.“ Kvůli hluku sirén jsme se sotva slyšeli. „Vypadá to, že je zámek zrezivělý.“

„Nemáme času nazbyt.“

„Zavolejte ostatní.“ Nadine nespouštěla ze zámku oči. „Měli bychom se držet pohromadě.“

Během jejích slov si dal Nick k uchu telefon a zašeptal: „Múzo!“ Chvilí hovořil tiše s Elizou. „Pokusí se dorazit co nejdřív,“ řekl mi pak. „Posílá nám na pomoc lapky Létajícího Jacka.“

„Jak dlouho jí to může trvat?“

„Deset minut. Lapkové by tu měli být o něco dřív.“

Deset minut byla příliš dlouhá doba.

Světlo reflektoru kroužilo nad námi a prohledávalo vnitřek věže. Nell uhnula a oči se jí zúžily do štěrbin. Natlačila se do rohu, zkrřížila ruce na prsou a dýchala jen nosem.

Procházela jsem podél zdi a zkoumala každou cihlu. Pokud Havrani obcházejí celý komplex, budou co nevidět zpátky. Do té doby bylo třeba otevřít bránu, poslat vězně do bezpečí a vrátit zámek na místo. Zabořila jsem prsty do škvíry mezi výtahovými dveřmi a pokusila se je rozevřít, ale nepohnuly se ani o píď.

Kousek ode mě zkoušela Nadine další paklíč. Vsunula ho do otvoru v podivném úhlu, protože zámek byl z druhé strany, ale

ruce se jí ani nezachvěly. Ze schodiště se vynořil Zek a za ním hrstka vyplašených vězňů. Pokynula jsem mu, aby zůstali stát, a zavrtěla jsem hlavou.

V tu chvíli se Nadine podařilo otevřít zámek. Pomohli jsme jí sundat z mříží těžké řetězy a snažili se nenadělat přitom moc hluku. Společně jsme otevřeli Bránu zrádců. Křídlo dveří na šterku zaskřípalo a nepoužívané panty zavrzaly, ale zvuk našťestí pohltilo ječení sirén. Nell vyběhla po schůdcích a mávla na nás.

„Mají určitě obšancovaný všechny východy,“ řekla, když jsem přišla blíž. „Tehle zámek byl jediný slabý místo. Budeme muset přelézt jižní zeď.“

Šplhání byla moje silná stránka. „Rudý zraku, svolěj ostatní,“ zavelela jsem. „Připravte se k běhu.“

V předklonu jsem se vyplížila po schůdcích nahoru. Oběma rukama jsem svírala revolver. Ukázaly se přede mnou další schody, které vedly k jedné ze dvou věží stojících po obou stranách kamenného oblouku. Rychlým skokem jsme se mohli dostat mezi dva zuby cimbuří na přilehlé zdi, která byla mnohem nižší, než jsem čekala. Scion zjevně nepředpokládal, že by vidoucí, kteří by navzdory vši pravděpodobnosti unikli z Krvavé věže, mohli dorazit až sem. Naznačila jsem Nickovi, ať přivede ostatní. Vydala jsem se klusem po druhém schodišti a držela se ve stínu. Když jsem doběhla k mezeře mezi zuby cimbuří, strnula jsem.

Ležel přede mnou.

Londýn.

Za zdí byla příkrá stráž svažující se k Temži. Nalevo řeku přemostoval Tower Bridge. Kdybychom šli doprava, mohli bychom nevidění komplex obejít a dostat se k hlavní silnici. Nick vytáhl z kapsy váček a vetřel si do dlaní drcenou křídou.

„Půjdu první,“ zamumlal. „Ty pomoz ostatním slézt. Eliza bude čekat dole na silnici.“

Podívala jsem se na most, jestli tam nejsou nějací ostřelovači. Žádné nebylo vidět, ale cítila jsem tři cizí snové krajiny.

Nick se vtěsnil do mezery v cimbuří a opřel se o něj rukama s čelem obráceným ke zdi. Nohama se snažil najít oporu na kameni a udrolil přitom kousek zdiva. „Opatrně,“ řekla jsem celkem zbytečně, protože šplhání šlo Nickovi snad lépe než chůze. Letmo se usmál, pak se sehnul a doskočil do dřepu.

Nelíbilo se mi, že je mezi námi najednou zeď.

Podala jsem ruku prvnímu, kdo poleze. Stáli tam Michael s Nell a podpírali Ivy. Vzala jsem ji za lokty a nasměrovala k cimbuří.

„Pojď sem nahoru, Ivy.“ Shodila jsem ze sebe Nickův kabát a zapnula jí ho na těle. Zůstala jsem oblečená jen v cárech bílých šatů. „Podej mi ruce.“

S Michaelovou pomocí se mi podařilo překulit Ivy přes zeď. Nick ji zvedl za útlé boky a donesl ji na trávu. „Michaeli, doved' sem zraněné,“ řekla jsem příkřejším tónem, než jsem měla v úmyslu. Michael odešel pomoci kulhajícímu Felixovi.

Jeden po druhém přelezli zeď. Nejdřív Ella, pak Lotte a vyděšená krystalistka, nakonec augur se zlomeným zápěstím. Všichni zůstali poblíž místa, kam doskočili, a hlídal je Nick s pistolí. Pak jsem podala ruku Michaelovi, jenže v tu chvíli ho prudce odstrčil Jaxon. Přehodil přes cimbuří svou hůl a pak se na něj lehce vyhoupl. Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha:

„Dávám ti ještě jednu šanci, ty má krásko. Vrať se zpátky k Ciferníkům a já zapomenu na to, cos mi řekla v Prvním Šeolu.“

Upřeně jsem hleděla před sebe. „Díky, Jaxone.“

Seskočil z cimbuří tak elegantně, jako by po něm sklouzl. Pohlédla jsem znovu na Michaela. Z pořezané tváře mu tekla krev až na krk a smáčela mu košili.

„Tak pojď.“ Chytila jsem ho za zápěstí. „Nedívej se dolů.“

Michaelovi se podařilo přehodit nohu přes zeď. Zaryl mi prsty do paže.

Nell se z hrdla vydral výkřik. Nohavicí jí prosakovala podlouhlá skvrna od krve. Upřela na mě vyděšený pohled. Zachvěla jsem se.

„Skákejte!“ zakřičela jsem přes jekot sirén. „Skočte, *hned teď!*“

Nikdo už ale neměl čas poslechnout. Řadou vězňů stojících na schůdcích prosvištěla sprška kulek.

Padající těla, svíjející se v záškubech bolesti. Pronikavý výkřik. Michaelova zápěstí mi vyklouzla z rukou. Vrhla jsem se přes zábradlí a přikryla si hlavu rukama.

Měli nás v hrsti — dostali zjevně příkaz zabijet rovnou, bez okolků.

Slyšela jsem zdola Nicka, jak křičí moje jméno. Volal, ať se po-hnu, ať skočím, ale já jsem byla jako přikovaná hrůzou. Vnímala jsem pouze tlukot svého srdce a neslyšela nic než svůj mělký dech a tlumený štěkot pušek. Pak mě uchopily nějaké ruce, zvedly mě přes zeď a já jsem padala.

Dopadla jsem doprážkami na zem tak těžce, že jsem si zarazila nohy až do kyčlí, a pak mě někdo odstrčil ještě o kus dál. S žuchnutím a bolestným záupěním vedle mě přistálo další lidské tělo. Byla to Nell. Se sevřenými rty se vlekla po zemi, pak se postavila a začala kulhavě běžet, co nejrychleji to šlo. Pokusila jsem se plížit stejným směrem a nakonec jsem ucítila, jak si Nick přehazuje mou paži okolo krku. Vysmekla jsem se mu.

„Musíme se pro ně vrátit...“

„No tak, Paige!“

Nadine se podařilo přelézt, ale další dva členové gangu ještě šplhali přes cimbuří. Z Bílé věže se znovu ozvala střelba a vězni se rozprchli do všech stran. Ze zdi seskočili Danica a Zek — viděla jsem jen jejich siluety v jasném měsíčním světle.

Cítila jsem, že na nás někdo míří. Ze zdi sklouzla prchající amaurotička s rozraženou lebkou. Michael o ni málem zakopl. Ostřelovačka na něj zamířila.

Z každého nervu v těle jako by mi vyšlehl rudý plamen. Vyprostila jsem se z Nickova sevření a z posledního zbytku sil jsem vymrštila svého ducha a pronikla jím skrz snovou krajinu ostřelovačky. Její duch odletěl do éteru a tělo přepadlo přes ochoz. Jakmile prázdná skořápka jejího těla dopadla na trávu, Michael

se přehoupl přes zeď a skutálel se na stráň nad řekou. Zakřičela jsem do zvuku sirén jeho jméno, ale zmizel mi z dohledu.

Nohy se mi pohybovaly rychleji než myšlenky. Praskliny ve snové krajině se mi rozevíraly jako čerstvé rány.

Blížili jsme se k silnici, už jsme byli skoro u ní. Spatřili jsme světlo pouličních lamp. Z věže se ozýval rachot střelby. Pak jsme uslyšeli motor auta a oslnilo nás namodralé světlo reflektorů. Řev motoru, střelba. Jednolitý vysoký tón. Za roh, přes most. A pak už jsme byli v citadele, rozlétli jsme se po ní jako prach, pronásledováni vytím sirén.

II

DLOUHÝ PŘÍBĚH

Objevila se v šest ráno. Jako každý den.

Chňapla jsem po revolveru, který ležel na stole. Ozvala se znělka zpravodajského kanálu Oko Scionu. Rozmáchlá teatrální melodie vycházející z dvanácti úderů Big Benu.

Čekala jsem.

Pak se objevila na obrazovce. Scarlett Burnishová, Velká hlasatelka v černých šatech s načechraným límcem z bílé krajky. Měla pochopitelně svůj neměnný výraz, který připomínal ďábelského robota, ale příležitostně, když byl nějaký nebohý občan „napaden“, nebo dokonce zabit, dokázala se donutit k falešnému výrazu smutku. Dneska se však usmívala.

„Dobré ráno, vítejte všichni na počátku dalšího dne ve Scionském Londýně. S potěšením vám mohu sdělit dobrou zprávu: Cech vigilů oznámil rozšíření své denní divize, takže v pondělí složí přísahu nejméně padesát nových příslušníků. Vrchní velitel vigilských hlídek konstatoval, že začátek nového roku přinese další, náročnější úkoly. V těchto nebezpečných časech je podle něj klíčové, aby obyvatelé Londýna drželi pospolu a...“

Vypnula jsem to.

Žádné zásadní zprávy neproběhly. Nic, říkala jsem si stále znovu. Žádné tváře uprchlíků. O popravě ani zmínka.

Hodila jsem pistoli zpátky na stůl. Uplynulou noc jsem proležela na gauči a při každém sebemenším zvuku jsem se s trnutím posadila. Svaly jsem měla ztuhlé a bolavé, takže mi chvíli trvalo postavit se na nohy. Sotva bolest začala trochu odeznívat, vzedmula se další vlna z podrážděné podlitiny nebo nataženého svalu. Věděla jsem, že bych si měla jít lehnout, jak jsem byla za svítání zvyklá, ale musela jsem zůstat alespoň chvíli vzhůru. Trocha denního světla mi udělá dobře.

Protáhla jsem si nohy a zapnula přehrávač v rohu. Ozvala se z něj písnička Billie Holidayové „Guilty“. Nick mi sem z doupěte přinesl pár zakázaných desek, trochu peněz a hromadu knih, na které jsem se ale zatím ani nepodívala. Stýskalo se mi po Strážcově gramofonu. Zvykla jsem si usínat za zvuku sentimentálních šlágrů ze svobodného světa.

Od našeho útěku uplynuly už tři dny. Mým novým domovem byla špinavá noclehárna v sektoru I-4, schovaná ve spleti postranních uliček v Soho. Vidoucí většinou přežívali v polorozpadlých dírách sotva vhodných k bydlení, ale můj bytný — kleidomant, kterého jsem podezřívala, že si otevřel ubytovnu jen proto, aby mohl profesionálně krást klíče — odsud alespoň vymýtil hlodavce, když už nedokázal zabránit vlhkosti zalézající pod kůži. Nevěděl, kdo jsem, Nick mu jen řekl, že nesmím nikomu přijít na oči, protože mě ošklivě zmlátil nějaký vigil a nejspíš mě ještě hledá.

Bylo mi jasné, že dokud se neusmírím s Jaxonem, budu se muset co týden stěhovat z jednoho pronajatého pokoje do druhého. Už teď to stálo pěkný majlant, i když zatím se mi dařilo vyjít s penězi od Nicka. Byl to jediný způsob, jak se ukrýt před zraky Scionu.

Rolety byly stažené, takže do místnosti nepronikal ani paprsek světla. Malinko jsem je povytáhla. Do zarudlých očí mě udeřil zlatý sluneční svit. Úzkou uličkou dole proběhli dva amaurotici.

Na rohu postával nějaký senzibil a vyhlížel vidoucí klienty, kteří by si nechali bleskově přecíst budoucnost. Jestli je na tom hodně zoufale, možná to riskne a osloví i nějakého amaurotika, pomyslela jsem si. I oni občas podlehli zvědavosti, i když někdy to byli špehové. Scion už dávno na ulicích využíval provokatéry, kteří lákali vidoucí, aby se prozradili.

Zase jsem rolety stáhla a v místnosti se udělala tma. Šest měsíců jsem žila jako noční tvor, protože se můj spánkový režim přizpůsobil životnímu rytmu mého refájského dozorce. To se nedalo změnit z hodiny na hodinu. Dosedla jsem na gauč, natáhla se pro sklenici vody na stolku a zapila jí dvě modré tabletky na spaní.

Moje snová krajina byla pořád dost křehká. Při otevřené konfrontaci na jevišti Cechovního domu se mě Nashira před zraky scionských vyslanců pokusila zabít. Její padlí andělé mi v krajině nadělali trhliny, takže mi vzpomínky prosakovaly ve spánku do snů. Kaple, kde zemřel Sebastian. Komnata v rezidenci Magdalen. Ohavné, špinavé chatrče Osady a Šmelinářovo psychomanteum, kde se mi ve snu znetvořil obličej a odpadla čelist, jako by byla z vyschlé keramické hlíny.

Viděla jsem taky Liss, jak má rty sešité zlatou nití. Vytáhli ji ven a dali sežrat Emejcům, obludám, které strašily v lesích kolem kolonie. Za ní se točilo sedm krvavých karet. Natáhla jsem se pro ně, abych se podívala na tu poslední, která měla symbolizovat mou budoucnost, můj konec, ale jakmile jsem se jí dotkla, vyšlehl z ní ohnivý jazyk. Za soumraku jsem se s cuknutím probudila, od hlavy až k patě zalitá potem. Tváře jsem měla rozpálené a na rtech jsem cítila slanou pachut.

Tyhle karty mě asi budou pronásledovat dlouho, pomyslela jsem si. Liss mi v šesti krocích předpověděla budoucnost: Pět pohárů, obrácený Král holí, Ďábel, Milenci, obrácená Smrt a Osm mečů. Čtení ale nedokončila.

Doklopýtala jsem do koupelny a zapila další dvě tabletky proti bolesti, které mi tu nechal Nick. Tušila jsem, že ta šedá je nějaké

sedativum, které mělo utlumit moje chvění, rozbouřený žaludek a touhu popadnout zbraň a konat.

Ozvalo se tiché zaklepání. Pomalu jsem uchopila pistoli, ověřila jsem si, že je nabitá, a schovala ji za záda. Volnou rukou jsem pootevřela dveře.

Na chodbě stál můj bytný, celý vyparáděný, a na krku se mu houpal řetízek se starodávným kovovým klíčem. Nikdy ho nesundával.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravil mě.

Se značným úsilím jsem se usmála. „Spíte vůbec někdy, Leme?“

„Moc ne. Hosti bývají vzhůru v každou denní i noční dobu. Teď je zrovna nahoře seance,“ dodal ustaraně. „Stolek jim hopsá jako pominutý. Ale vy dneska vypadáte mnohem líp, abych tak řekl.“

„Děkuju. Nevolał mi kamarád?“

„Staví se prý dneska večer v devět. Kdybyste něco potřebovala, zazvoňte.“

„Díky. Pěkný večer.“

„Vám taky, slečno.“

Na majitele ubytovny byl nezvykle ochotný. Zavřela jsem dveře a zamkla.

V tu ránu mi pistole vyklouzla z ruky. Svezla jsem se na podlahu a zabořila hlavu mezi třesoucí se kolena.

Po chvíli jsem se sebrala a došla do malé nevětrané koupelny, svlékla jsem si noční košili a prohlédla si v zrcadle svá zranění. Nejnápadnější byl hluboký zašitý šrám nad okem a mělká řezná rána, která mi vedla přes celou tvář. Mé tělo bylo po všech stránkách zubožené. Nehty jsem měla skoro průsvitné, pleť nažloutlou a žebra i kyčelní kosti mi nápadně vystupovaly. Když mi bytný poprvé donesl ták s jídlem, prohlížel si mě dost podezřívavě, zvláště pořezané ruce a modřinu na oku. Ale nepoznal, že jsem Bledý snílek, chráněnka a kočena Bílého vazače, vidopána zdejšího sektoru.

Když jsem vkročila do sprchového kouta a otočila kohoutkem, zatmělo se mi před očima. Po ramenou mi stékala horká voda a cítila jsem, jak mi povolují ztuhlé svaly.

Někde bouchly dveře.

Bleskově jsem hmátla po břitvě schované na polici s mýdlem. Vyskočila jsem ze sprchového kouta a přimáčkla se k protější zdi. Stála jsem schovaná za dveřmi s břitvou přitisknutou k tělu a v žilách mi tepal adrenalin.

Trvalo pár minut, než mi srdce přestalo splašeně bušit. Odlepila jsem se od mokrých dlaždiček, zalitá vodou i potem. *To nic. Nic se neděje.* To jen v horním patře bouchl stolec při seanci.

Celá roztřesená jsem se opřela o umyvadlo. Mokré lokýnky vlasů mi splývaly podél nezdravě pobledlé tváře.

Pohlédla jsem svému zrcadlovému odrazu do očí. Refájci i rudokabáti v trestanecké kolonii zacházeli s mým tělem jako s věcí, vláčeli ho a bili. Otočila jsem se k zrcadlu zády a prsty si přejela po zjizveném místě na rameni. XX-59-40. Tenhle cejch už tam budu mít vypálený do smrti.

Ale přežila jsem. Přetáhla jsem si košili zpátky přes jizvu. Přežila jsem a Sargasové poznají, zač je toho loket.

* * *

Když jsem poprvé po dvou dnech otevřela Nickovi dveře, opatrně mě objal a dával přitom pozor, aby se nedotkl mých ran a pohmožděnin. Viděla jsem ho v mnoha vzpomínkách, které vyvolala Strážcova numa, ale živému Nicku Nygårdovi se to nemohlo rovnat.

„Ahoj, *sötños*.“

„Ahoj.“

Usmáli jsme se na sebe, i když to byl skoro neznatelný a trochu zarputilý úsměv.

Nick mlčky prostřel stůl pro nás oba a já jsem otevřela dveře na malý balkon. Vítr přivál pach scionského podzimu — odér

benzinu a kouře z ohniček, které si rozdělávali pouličníci. Z krabiček s jídlem se však linula tak božská vůně, že jsem si ničeho nevšímala. Byla to úplná hostina: horké pirožky se šunkou a kuřecím masem, čerstvý chleba, opepřené a osolené lupínky brambor. Nick mi ještě podal výživovou kapsli.

„Dej se do toho, ale nehlejtej.“

Na pirožkách se lesklo rozpuštěné máslo a vytékala z nich hustá šťáva. Poslušně jsem si položila kapsli na jazyk.

„Co tvoje ruka?“ Nick mě uchopil za paži a prohlédl si ránu kruhového tvaru. „Bolí tě to?“

„Už ne.“ A i kdyby ano, jakákoli bolest stála za to, že jsem se zbavila mikročipu.

„Hlídej si to. Víím, že je Danica šikovná, ale není doktorka.“ Sáhł mi na čelo. „Hlava tě nebolí?“

„O nic víc než obvykle.“ Rozlámala jsem krajíc chleba na kousky. „Na Oku Scionu zatím nic nevysílali.“

„Takže ticho po pěšině.“

I my dva jsme byli potichu. Kruhy pod Nickovýmıa očima prozrazovaly, že strávil pár bezesných nocí. Nocí plných přemýšlení a nekonečného čekání. Uchopila jsem oběma rukama hrnek s kávou a vyhlédla z okna. Citadela se přede mnou rozprostírala jako pás kovu, skla a světel, který jako by ubíhal až do nekonečného vesmíru. Někde tam musí být Michael, pomyslela jsem si. Nejspíš se schoulil někam pod most nebo na zápraží domu. Kdyby se mu podařilo sehnat trochu peněz, mohl by přespat v nějaké laciné ubytovně, ale tahle místa noc co noc pročesávali vigilové, aby splnili nařizené kvóty zadržených lidí.

„Podívej, co jsem ti sehnal.“ Nick ke mně přisunul mobil, podobný, jaký měl před pár dny v Toweru. „Telefon s chráněnými kódy. Když budeš často měnit identifikační moduly, Scion tě nedokáže vysledovat.“

„Kdes to vzal?“ Takové telefony se ve Scionu nevyráběly, takže tenhle musel být odněkud dovezený.

„Sehnal mi ho kamarád na tržišti Old Spitalfields. Správně bys ho měla po použití zahodit, ale překupníci za ně chtějí hrozný peníze.“ Podal mi krabičku. „Na příchozí hovory moc využitelný není, protože se pořád mění číslo, ale můžeš z něj volat. Je to jenom pro případ nouze.“

„Fajn.“ Strčila jsem si telefon do kapsy. „Jak bylo v práci?“

„Všechno v pohodě. Aspoň myslím.“ Promnul si strniště na bradě, což u něj byla známka nervozity. „Jestli mě někdo viděl, jak nastupuju do toho vlaku...“

„Neviděl.“

„Měl jsem na sobě scionskou uniformu.“

„Nicku, Scion je obrovská organizace. Pravděpodobnost, že si někdo dá dohromady věhlasného doktora Nicka Nygåarda s trestaneckou kolonií, je mizivá.“ Namazala jsem si krajíc chleba tlustě máslem. „Bylo by mnohem podezřelejší, kdyby ses odtamtud nevrátil.“

„Já vím. A nestrávil jsem celý ty roky na jejich univerzitách proto, abych to teď vzdal.“ Když uviděl, jak se tvářím, donutil se k úsměvu. „Na co myslíš?“

„V Toweru jsme přišli o spoustu lidí.“ Najednou mě úplně přešla chuť k jídlu. „Slíbila jsem jim, že je všechny dovezu domů.“

„Přestaň, Paige. Jestli budeš takhle uvažovat, úplně tě to zničí. Tohle má na svědomí Scion, ne ty.“

Nic jsem na to neřekla. Nick si ke mně přiklekl. „Zlato, podívej se na mě. Podívej se mi do očí.“ Při pohledu na jeho unavený výraz se moje bolest ještě zvětšila. „Jestli je někdo na vině, tak je to ten Refájec. To on tě posadil na vlak a nechal tě odjet.“ Když jsem neodpovídala, dal mi ruku kolem ramen. „Ostatní vězně najdeme, slibuju.“

Chvilí jsme tak zůstali sedět. Věděla jsem, že má pravdu.

Ale přesto je tu možná někdo, kdo to má všechno na svědomí. Někdo, kdo se skrývá pod rouškou Scionu.

Věděl Strážce, že vlak dojede do Westminsteru, přímo do chrťánu obludy? Zradil mě snad v hodině dvanácté? Koneckonců

to byl Refájec — nelidský tvor. Musela jsem ale věřit, že udělal, co bylo v jeho silách.

Když jsme se najedli, Nick sklidil zbytky ze stolu. Ozvalo se další zaklepání na dveře, takže jsem zase chňapla po pistoli, ale Nick mě zvednutím dlaně zarazil.

„To je v pořádku,“ řekl. „Někoho jsem pozval.“

Vešla Eliza Rentonová s kudrnatou hlavou mokrou od deště a ani se u dveří neobtěžovala pozdravit. Vrhla se ke gauči s výrazem, který napovídal, že mi nejspíš vrazí jednu pěstí do obličej, ale nakonec to skončilo bouřlivým objetím.

„Paige, ty jeden magore.“ Hlas jí přeskakoval zlostí. „Ty huso pitomá, proč jsi tenkrát jela tím metrem? Vždyť jsi věděla, že jsou všude četníci, že dělají namátkový kontroly...“

„Riskla jsem to. Byla to pitomost.“

„Proč jsi prostě nepočkala na Nicka? Odvezl by tě domů. Mysleli jsme, že tě vyřídil Hektor... nebo Scion...“

„Taky že jo.“ Poplácala jsem ji po zádech. „Ale už je to dobrý.“

Nick ode mě Elizu jemně, ale rozhodně odtáhl. „Pozor, je samá modřina.“ Dovedl ji k protější pohovce. „Říkal jsem si, že by tvoje vyprávění měl slyšet ještě někdo další. Potřebujeme co nejvíc spojenců.“

„Vždyť spojence máte,“ vyštěkla Eliza. „Jax má o tebe hrozný strach, Paige.“

„Když mě tenkrát škrtil, moc to nevypadalo, že se o mě bojím,“ namítla jsem.

Z jejího výrazu jsem poznala, že o tom neví. Přelétla očima ode mě k Nickovi a zachmuřila se.

Zatáhla jsem závěsy a v šeru jsme se posadili na pohovky. V rukou jsme svírali šálky salepu, který nám Nick nalil ze své placatice. Byl to hustý nápoj z hlíz orchidejí a horkého mléka posypaný skořicí, oblíbený hit kaváren. Po měsících hladovění na mě jeho chuť působila konejšivě.

Na televizní obrazovce právě hovořila jedna z vedlejších hlasatelek podřízených Scarlett Burnishové. „V průběhu následujících

týdnů by se měl v první kohortě zdvojnásobit počet vigilů v souvislosti se zprovozněním druhého prototypu detektoru Senshield. Jedná se o jedinou dosud známou technologii, jež dokáže odhalit nepřirozenost. Přístroje by měly být v provozu do začátku prosince. Obyvatelé ať laskavě počítají se zvýšenou frekvencí namátkových kontrol v metru, v autobusech a v síti vozidel taxislužby autorizované Scionem. Divize četníků žádá obyvatele, aby se v nastávajícím období řídili příkazy jejich příslušníků. Kdo nic neskrývá, nemá se čeho bát! A nyní předpověď počasí na tento týden.“

„Další vigilové,“ hlesl Nick. „Co to má proboha znamenat?“

„Snaží se najít uprchlíky,“ řekla jsem. „Nechápu, proč se o tom v televizi vůbec nezmínili.“

„Třeba to není kvůli tomu. Za dva měsíce budou Listopadky,“ namítla Eliza. „Během nich se vždycky zesilují bezpečnostní opatření. A letos pozvali Velkého inkvizitora Paříže.“

„Ménardův asistent Aloys Mynatt byl v Prvním Šeolu na oslavách. Jestli je mrtvý, pochybuju, že Ménard bude mít náladu na nějaký slavení.“

„Vsadím se, že tu cestu nezruší.“

„Věř mi, jestli Nashira řekne ‚Zrušte to, tak to zruší.‘“

„Kdo je Nashira?“ zeptala se Eliza.

Tak prostinká otázka. Ale nebyla na ni jednoduchá odpověď. Kdo je vlastně Nashira? Noční můra. Monstrum. Vražedkyně. „Až zavedou detektory Senshield, bude všechno jinak,“ řekla jsem s pohledem upřeným na televizi. „Už s tím Sněm nepřirozených začal něco dělat?“

Sněm nepřirozených tvořilo šestatřicet vidopánů a vido-paní z citadely, kteří měli sledovat veškeré aktivity syndikátu ve svých přidělených sektorech. Byli všichni poměrně nezávislí, ale svolávat Sněm bylo úkolem Kmotra, a to byl Hektor z Haymarketu.

„V červenci se tu o tom mluvilo,“ řekl Nick. „Členové klubu v Grub Street vydali prohlášení, že si uvědomují vážnost situace, ale od té doby se nic neděje.“

„Hektor netuší, co by měl dělat,“ poznamenala jsem. „Netuší to nikdo.“

„Tenhle prototyp Senshieldu není to nejhorší, co nás čeká. Dokáže odhalit jediné vidoucí prvních tří řádů, aspoň se to proslýchá.“

Po téhle poznámce Eliza odvrátila oči. Byla médium — příslušník třetího řádu. Nick ji vzal za ruku.

„Nic se ti nestane. Dani už pracuje na rušičce,“ uklidňoval ji. „Ta by si měla se Senshieldem poradit. Není to snadný, ale je to chytrá holka.“

Eliza přikývla, ale pořád se tvářila zachmuřeně. „Prý by s tím měla být do února hotová.“

To bylo pozdě a všichni jsme to věděli.

„Jak jste se vůbec dostali do kolonie?“ obrátila jsem se na Nicka. „Museli mít šílený bezpečnostní opatření.“

„Někdy v srpnu už to Jax málem vzdal,“ přiznal Nick. „Tou dobou už nám bylo jasné, že v Londýně nejsi. Nedostali jsme žádnou žádost o výkupný od ostatních gangů, nic nenaznačovalo, že by tě zabili, a u tvého táty po tobě taky nebylo ani stopy. První vodítko jsme získali až tenkrát na Trafalgarském náměstí, když jsi nám naznačila, že tě odvezli do Oxfordu.“

„Od té chvíle myslel Jax jenom na tebe,“ poznamenala Eliza sarkasticky. „Byl posedlý myšlenkou, že tě musí získat zpátky.“

Překvapilo mě to jen částečně. Ztráta drahocenného krajinohodce musela být pro Jaxona velká rána, ba potupa, ale přesto bych nečekala, že bude všechno riskovat, aby mě dostal ze spárů Scionu. Taková oběť se podstupuje pro lidi, ne pro majetek.

„Pokusil jsem se v práci zjistit o Oxfordu něco víc, ale veškerý data byly zašifrovaný,“ pokračoval Nick. „Trvalo mi pár týdnů, než se mi podařilo proniknout do kanceláře hlavní supervizorky a projet jí počítač. Dostal jsem se k něčemu, co by se dalo nazvat temný Scionet — je to část sítě nepřístupná veřejnosti. Nebylo tam moc podrobností, jen to, že Oxford je uzavřený sektor typu A, což jsme věděli, a že pod Archonem je stanice vlaku, což

pro nás byla novina. Taky jsem tam našel seznam jmen, který zřejmě pokrýval dobu více než sta let. Pohřešovaný osoby. Ke konci seznamu bylo i tvoje jméno.“

„Danica se toho chytila,“ doplnila ho Eliza. „Našla přístupový tunel. Měli do něj povolený vstup jenom speciálně vybraní inženýři, ale Dani zjistila, kdy se bude otevírat. Jednatřicátého srpna se měl opravovat vlak a Jax rozhodl, že v ten den vyrazíme. Já jsem zůstala tady a sledovala, co se bude dít.“

„Jax není ten typ, co by si chtěl špinit ruce,“ řekla jsem.

„Záleží mu na tobě, Paige. Udělal by cokoli, aby nás ochránil. A tebe nejvíc.“

Nebyla to pravda. Eliza odjakživa k Jaxovi vzhlížela jako k božstvu — koneckonců nám poskytoval cosi jako domov. Já jsem s ním však už zažila dost okamžiků, které svědčily o něčem jiném. Ano, byl schopen prokázat laskavost, ale laskavý nebyl. Dokázal jednat, jako by mu na lidech záleželo, ale vždycky to jen hrál. Trvalo mi řadu let, než se mi otevřely oči a uvědomila jsem si to.

„Noc potom, co vlak opravili,“ pokračoval Nick, „se Dani dostala do tunelu díky kartě, kterou ukradla jednomu inženýrovi. Pustila nás všechny dovnitř.“

„Nepoznal vás nikdo?“

„Neviděli nás. Když do vlaku nastupovali vyslanci, my jsme už byli zamčení v oddílu pro údržbáře na konci vlaku. Vigilové se do něj nijak nemohli dostat, takže jsme na tuhle část cesty byli v bezpečí. Pak jsme se ovšem ještě museli dostat z vlaku ven.“

„Vždyť vyslance doprovázeli vigilové s duchozrakem! Jak se vám to kčertu mohlo podařit?“

„Počkali jsme, až vyslance vyvedou pryč. Stráž sice zamkla dveře z druhé strany, takže jsme se ocitli v pasti, ale naštěstí jsme za jednou mříží našli starý technický tunel, co vedl na ulici. Do Cechovního domu jsme se dostali zadním vchodem.“

Technický tunel. Kdyby to byl věděl Strážce, mohl se taky bezpečně dostat pryč. Vydechla jsem. „Vám snad úplně přeskočilo.“

„Museli jsme tě přivést zpátky, Paige,“ řekla Eliza. „Jax byl ochotný zkusit cokoliv.“

„Jax není hlupák. Ale posadit ubohou hrstku gangsterů do scionskýho vlaku, když nikdo neví, co je na druhým konci, to hloupostí zavání.“

„Možná ho prostě přestalo bavit sedět v pracovně.“

„Přivedli jsme tě zpátky. To je hlavní,“ řekl Nick a předklonil se. „A teď ty.“

Sklopila jsem oči k hrnku se salepem. „Je to dlouhý vyprávění.“

„Začni tím večerem, kdy tě unesli,“ vybídla mě Eliza.

„To nebyl začátek. Začalo to v roce 1859.“

Nick a Eliza si vyměnili udivené pohledy.

Vyprávěla jsem dlouho. Vysvětlovala jsem, jak v roce 1859 vystoupily z podsvětí, přechodného místa mezi životem a smrtí, dvě rasy jménem Refájci a Emejci. Došlo k tomu poté, co se prolomil éterický práh, protože se příliš zvýšil počet bludných duchů, a ztenčil se tím závoj oddělující oba světy.

„Fajn,“ pronesla Eliza a vypadala, že každou chvíli vyprskne smíchy, „ale kdo jsou to ti Refájci?“

„To ještě pořádně nevím. Vypadají jako my,“ odpověděla jsem, „ale jejich pleť má kovový nádech a jsou hodně vysoký. Oči mají svítivě žlutý, a když se pasou na lidech, změní se jim barva očí podle aury toho, na kom se zrovna přiživili.“

„A Emejci?“

Opustila mě slova. „Nikdy jsem je neviděla za světla, ale..“ S námahou jsem vydechla. „V kolonii jim říkali bzučáci nebo hni-
jící obři. Duchové se jim zdaleka vyhýbají. Žijí se lidským masem.“

Myslela jsem, že světlejší pleť už Nick mít nemůže, ale podařilo se mu zblednout ještě víc.

Vyprávěla jsem dál o dohodě mezi Refájci a vládou. Refájci slíbili, že budou zemi ochraňovat před Emejci výměnou za to, že od vlády budou dostávat pravidelné dodávky vidoucích otroků. Tenhle pakt vedl k založení Scionu. Vyprávěla jsem i o trestanec-
ké kolonii První Šeol postavené na troskách někdejšího Oxfordu,

kteřá měla sloužit jako maják duchovní aktivity a odklánět Emejece od citadel, tedy i od Londýna. Vyprávěla jsem, jak jsem nastoupila do večerního metra a jak mě zastihla namátková kontrola. Jak jsem zaútočila na dva četníky, jak mě pronásledovali až k tátovi do bytu a jak mě nakonec Biřic zasáhl šipkou s fluxem.

Pověděla jsem jim i o tom, jak mě přidělili Arcturu Mesarthimovi řečenému Strážce, snoubenci Nashiry Sargasové, a jak ze mě chtěli vycvičit vojáka. Vysvětlila jsem jim, jak fungoval systém trestanecké kolonie, a popsala jsem jejich jednotlivé úrovně. Elitní rudokabáty těšící se přízni Refájců, protože jim sloužili jako vojáci. Komedianty, které nahnali do chatrčí a využívali jako zdroj aury. Amaurotické pomocníky, které drželi za mřížemi nebo je nechali dřít až do padnutí. Líčila jsem jim, jak Refájci bili lidi, pásli se na nich a pak je odkopli, pokud nesložili zkoušky.

Nápoje nám mezitím vychladly.

Vyprávěla jsem jim, jak mě Sebova smrt postrčila o příčku výš, k získání dalšího kabátu. Jak jsem trénovala se Strážcem na louce. Řekla jsem jim o lani a o bzučácích v lese, o Julianovi a Liss. O tom, jak jsme se na Trafalgarském náměstí pokusili zadržet Antoinettu Carterovou a Nick mě přítom postřelil.

Začínalo mě od mluvení bolet v krku, ale dovyprávěla jsem příběh až do konce. Zamlčela jsem jediné — pravdu o svém vztahu se Strážcem. S každou novou informací o Refájcích se Nick a Eliza tvářili čím dál zhnuseněji. Nepochopili by, kdybych jim řekla, že jsme se já a můj dozorce sblížili. Nepověděla jsem jim o vzpomínkách, které vyvolala salvia, o tom, jak hrál Strážce v kapli na varhany, ani že mi dovolil vstoupit do své snové krajiny. Z mého stručného popisu působil jako zdrženlivý tvor, se kterým jsem jen občas prohodila slovo, který mě tu a tam nakrmil a nakonec mě nechal odejít. Nickovi ale mezery v mém vyprávění neunikly.

„Jednu věc nechápu,“ řekl. „Když tě přivezli na Trafalgarské náměstí, mohl tě tam nechat, ale on tě odvezl zpátky do Šeolu. Tomu říkáš, že ti pomohl?“

„Ale on potřeboval pomoc ode mě. Pokusil se v roce 2039 svrhnout rod Sargasů. Nashira ho za to dala mučit.“

„A pak si ho vybrala za *manžela*?“

„Nevím, jestli to bylo potom. Mohli být zasnoubení už předtím, než sem přišli.“

Eliza se zašklebila. „Tak tomu říkám zasnuby.“ Ležela na boku a bosé nohy měla opřené o hromadu polštářů. „Mimochodem, není velezrada dostatečným důvodem ke zrušení zasnoubení?“

„Myslím, že to byla součást trestu. Nashira věděla, jak moc ji Strážce nenávidí. Zjevně považovala za účinnější mučení, když Arcturus zůstane jejím snoubencem a ostatní Refájci jím budou pohrdat.“

„A proč ho prostě nezabila? Proč vůbec nechávala kohokoliv z nich naživu?“

„Smrt pro ně možná není trest,“ namítl Nick. „Když nejsou smrtelní jako lidi.“

„Možná že my lidi bychom teď měli přemýšlet o důležitějších věcech.“ Upřela jsem pohled na televizi. „Na Strážci už nezáleží.“

Lhářko.

Slyšela jsem jeho hlas naprosto jasně, jako by byl se mnou v jedné místnosti. Vzpomínka byla tak živá, že jsem jeho přítomnost skoro cítila. Pažemi mi projelo mravenčení až do konečků prstů.

„Myslíš, že smlouva mezi nima a vládou pořád platí?“ zeptal se Nick. „Utekli jsme z kolonie, což znamená, že jejich tajemství je ohrožený.“

„Určitě jo.“ Pokývla jsem hlavou směrem k obrazovce, kde běžely zprávy. „Myslím, že ty bezpečnostní opatření nesouvisí s Listopadkama. Chtějí vyhladit všechny, kdo o povstání vědí.“

„A co bude pak?“ zeptala se Eliza.

„Další Kostičas. Aby nahradili lidi, o který přišli.“

„To je ale budou muset poslat někam jinam,“ řekl Nick. „Nemůžou už používat první kolonii, když se prozradilo její umístění.“

„Mají v plánu postavit Druhý Šeol ve Francii, ale myslím, že s přestavbou města zatím nezačali,“ řekla jsem. „Jejich první cíl teď bude nás najít.“

Chvilí bylo ticho. „Takže ten Strážce chce pomáhat lidem,“ poznamenala Eliza. „Kde je teď?“

„Vydal se po stopách Nashiry.“

„Nemáme skutečný důkaz, že je na naší straně, Paige.“ Nick uklidil tablet. „Nikomu nedůvěřuju. Refájci jsou nepřátelé, dokud se zásadně nepřesvědčíme o opaku. To platí i o Strážci.“

Nick vstal a došel k oknu a mně bylo, jako by mi někdo vrazil nůž do břicha.

Nemohla jsem mu říct o tom polibku — myslel by si, že jsem zešilela. Já jsem Strážci důvěřovala, ale byla zároveň pravda, že jsem úplně nechápala jeho úmysly. Nevěděla jsem, kým je, čím je.

Eliza se ke mně naklonila přes stůl. „Vrátíš se k Ciferníkům, vidíš?“

„Dala jsem výpověď,“ řekla jsem.

„Jax tě vezme zpátky. Ciferníky jsou pro tebe nejbezpečnější místo a on je dobrý vidopán. Nikdy tě nenutil, abys s ním spala. Existují mnohem horší vidopáni.“

„Takže mu mám být zavazaná za to, že ze mě neudělal svoje nočňátko? Za to, že není jako Hektor? Tys to neviděla. Tobě neudělal tohle.“ Vyhrnula jsem si rukáv košile a ukázala jí hrbolatou bílou jizvu na pravé paži. „Přeskočilo mu.“

„Nevěděl, kdo jsi, když to udělal.“

„Věděl, že vytrískává duši z nějakýho krajinochodce. A jediný krajinochodec, kterýho všichni známe, jsem já.“

„Tohle nikam nevede.“ Nick si promnul oči. „Elizo, jdi říct Jaxovi, že se s Paige brzy ukážeme u Ciferníků. Mezitím musíme vymyslet nějaký akční plán.“

Eliza se zamračila. „Jaký plán?“

„Něco se přece musí ohledně Refájců podniknout. Nemůžeme je nechat, aby dál pořádali ty svoje Kostičasy.“

„Nejsem o tom moc přesvědčená.“ Eliza si začala oblékat kabát. „Podívej, zachránili jsme Paige. Měli bysme se teď všichni... zase vrátit do práce. Jax říkal, že jsme od té doby, co tě nemáme, přišli o spoustu peněz,“ obrátila se ke mně. „Vážně potřebujeme, aby ses vrátila do Zahrady.“

„Ty mě chceš poslat zpátky na černý trh?“ Zůstala jsem na ni zírat. „Scion je loutková vláda. Zadržuje vidoucí v táboře smrti.“

„Jsme jenom obyčejný nuly, Paige. Když budeme držet hlavu u země, nikdy nás tam nepošlou.“

„Nejsme žádný nuly. Jsme Sedm pečeti, jeden z nejproslulejších gangů v centrální kohortě. A nemuseli bysme klopat hlavy k zemi, nebýt Scionu. Nebyli by z nás zločinci. Ani nuly, když jsme u toho. Musíme dát syndikát znovu dohromady, než zprovozní ten detektor.“

„A co podle tebe máme dělat?“

„Bojovat.“

„Proti Scionu?“ Eliza zavrtěla hlavou. „Prober se, Paige. Sněm nepřirozených s tím nikdy nebude souhlasit.“

„Požádám o audienci a vysvětlím jim situaci.“

„A to si myslíš, že ti budou věřit?“

„Vy mi přece taky věříte,“ řekla jsem. Když se tvářila pořád stejně, vstala jsem. „Nebo snad ne?“

„Neviděla jsem to na vlastní oči,“ namítla Eliza chabě. „Podívej, já ti věřím, že tam mají nějakou káznici, ale... přece jen jsi byla pod vlivem fluxu a celý to prostě zní...“

„Nech toho, Elizo. Já tam byl taky,“ okřikl ji Nick.

„Asi těžko jsem byla půl roku pod vlivem fluxu,“ zasyčela jsem. „Viděla jsem umírat nevinný lidi, který se snažili z toho pekla dostat pryč. A bude se to dít znovu. Druhý Šeol, Třetí Šeol, Čtvrtý Šeol. Nebudu předstírat, že se to nestalo.“

Dlouho nikdo nepromluvil.

„Povím Jaxovi, že se oba brzy vrátíte,“ řekla nakonec Eliza a omotala si šálu okolo krku. „Doufám, že je to pravda. Už běží šeptanda, žeš odešla z jeho služeb.“

„A co když jo?“ zeptala jsem se tiše.

„Prober se, Paige. Bez gangu dlouho nepřežiješ, to sama dobře víš.“

Odešla a zavřela za sebou dveře. Čekala jsem, až dozní její kroky, a pak jsem vybuchla.

„Ona se zbláznila. Co si sakra myslí, že se asi tak stane, až začnou na ulicích používat Senshield?“

„Eliza má strach, Paige,“ povzdechl si Nick. „Nepoznala v životě nic jiného než syndikát. Vykopli ji na ulici a vyrostla v nějakém sklepě v Soho. Šlapala by ulice jako nočňátko, kdyby jí Jaxon nedal příležitost.“

Moje rozčilení ochablo. To jsem netušila. „Myslela jsem, že pracovala v halířovém tyjátru.“

„To jo. Tuhle práci si našla, aby měla na nájem, ale všechno, co vydělala, nakonec utratila za astru a knajpy. Když ji Jaxon našel, hned rozpoznal její talent. Koupil jí drahý barvy, poskytl jí nocleh na bezpečném místě a dal jí k dispozici múzy, o jakých se jí ani nesnilo. Pamatuju se, jak se poprvé objevila v doupěti,“ řekl Nick. „Byla tak ohromená, že se rozplakala. Udržet Sedm pečeti pohromadě je pro ni důležitější než cokoli jiného.“

„Kdyby ji zítra chytli, dobře víš, že by ji Jaxon obratem ruky nahradil. Nezáleží mu na nás, jenom na našich darech, na našem talentu.“ Na chvíli jsem se odmlčela a přejela si rukou citlivé místo nad okem. „Podívej, já vím, že jde o velkou věc. Tak velkou, že nás to všechny přesahuje. Jestli to ale vzdáme, tak vyhrajou.“

Nick se na mě jen mlčky podíval.

„Refájcí vědí, že syndikát představuje hrozbu,“ pokračovala jsem. „Je to monstrum, který sami stvořili a teď ho nedokážou ovládat. Pod Hektorovým vedením je to ale jenom banda zlodějů. Máme v syndikátu stovky vidoucích. Je organizovaný. Má moc. Když ji dokážeme použít proti Refájcům místo toho, abysme hráli taroky a zabíjeli se navzájem, můžeme se jich zbavit. Já prostě musím předstoupit před Sněm nepřírozených a promluvit.“

„Ale jak to chceš udělat? Hektor už nesvolal Sněm jak dlouho..“
Nick se odmlčel. „Vlastně ještě nikdy.“

„Každý má právo požádat o svolání Sněmu.“

„Opravdu?“

„V roli kočeny jsem leccos pochytila.“ Vzala jsem z nočního stolku tužku a kus papíru. „Kterýkoli člen syndikátu má právo adresovat Kmotrovi obsílku s žádostí o svolání Sněmu.“ Napsala jsem žádost, na konci jsem poznamenala číslo svého sektoru, vložila papír do obálky a podala ji Nickovi. „Můžeš to prosím doručit do klubu Spiritus?“

Nick si obálku vzal. „To je výzva ke svolání Sněmu?“

„Hektorova tajná schránka bude určitě plná, vůbec si ji nevybírám. Klub pošle kurýra, aby mu to doručil osobně.“

„Jestli se to dozví Jax, bude zuřit.“

„Dala jsem výpověď, ne?“

„Bez vidopána se asi daleko nedostaneš. Eliza má pravdu. Potřebuješ gang, jinak tě syndikát vykopne.“

„Musím to aspoň zkusit.“

Nick si zastrčil obálku do kapsy, ale tvářil se pořád nejistě. „Tohle se nevyřeší přes noc. Nebudou ti věřit ani slovo z toho, co jim řekneš, a Hektora to nebude moc zajímat. I kdyby ti to uvěřili, stojí proti tobě desetiletí tradice a korupce. Nebo spíš staletí. Víš, co se stane, když píchneš do vosího hnízda.“

„Jo. Vyletí vosy.“ Položila jsem ruku na parapet. „Nemůžeme čekat. Refáji se potřebujou sytit aurou a v jejich městě moc vidoucích nezůstalo. Dřív nebo později si pro nás přijdou. Nevím, jak proti nim bojovat, ani nevím, jestli se vůbec dají přemoci, ale nemůžu se tady válet a nechat Scion, aby rozhodoval o mém životě. To vážně nemůžu, Nicku.“

Ticho.

„Ne,“ řekl pak. „Já taky ne.“

III

A ZŮSTALO JICH PĚT

Další den proběhl stejně. A další zas. Když svítilo slunce, spala jsem, a přes noc jsem byla vzhůru.

Na svou výzvu jsem od Sněmu nepřírozených nedostala žádnou odpověď. Řekla jsem si, že týden počkám, než to zkusím znovu. Kurýři klubu Spiritus byli rychlí, ale bylo možné, že se Hektor do schránky několik dní nepodívá.

Nedalo se dělat nic jiného než čekat. Dokud jsem nevěděla, co se děje v Archonu, nemohla jsem nic moc plánovat. Teď byla na tahu Nashira.

Pátý den jsem si prohlédla svá zranění. Podlitiny na zádech vybledly do světle hněda a většina menších ran se zahojila. Poslechla jsem si zprávy — pořád nic zajímavého. Posadila jsem se na gauč a zhltna snídani, kterou mi donesl bytný.

Nick mi od Sedmi ciferníků přinesl dalších pár věcí, mimo jiné pvs2 — kyslíkovou masku, která mě udržovala při životě, když jsem používala svůj jasnovidecký dar delší dobu. Lehla jsem si na postel a nasadila si masku na ústa a nos. Nebyla jsem ve své snové krajině spoustu dní, ale věděla jsem, že jestli chci bojovat, musím mít zcela v pořádku jak své tělo, tak svůj dar. Teď, když

můj duch dozrál, bude mou nejlepší zbraní. Zapnula jsem přístroj a odebrala se do své snové krajiny.

Ponoření mě bolelo. Když jsem konečně prorazila slupku krajiny, o tváře se mi otřely povadlé vlčí máky. Otevřela jsem své snové oči. Stála jsem na okraji slunečné zóny, nohy ponořené do záplavy okvětních lístků, a nade mnou žhnula rudá obloha. Vlasy mi bičovaly tvář v poryvech vyprahlého větru.

Celé kusy pole byly vyrvané z kořenů. Tak tohle bylo předivo mé mysli, zjizvené a potrhané, jako by ho zplundroval nějaký pekelný stroj.

Přiklekla jsem k uvadajícímu máku a nasypala si jeho semínka do dlaně. Jakmile se dotkla mé kůže, z každého vyrazil útlý stonek a rozkvetl — nebyly to už ale vlčí máky. Kvítky byly drobnější, tmavě rudé a byly cítit po ohni.

Krev Adonisova. To jediné, co dokáže ublížit Refájčům. Rozlily se po mé krajině jako rudá vlna.

Statisíce sasanek proměnlivých.

Chození po cizích snových krajinách jsem nezkoušela. Duševní bouře takového rozměru by na mě mohla být moc. Musela jsem ještě pár dní počkat, než budu moct vstoupit do éteru.

Přemýšlela jsem, co dělat dál. Bylo dost pravděpodobné, že Hektor bude mou výzvu ignorovat. Pokud se to stane, budu muset zaútočit na vlastní pěst.

Byly tu dva vážné problémy: peníze a respekt. Přesněji řečeno mi oboje chybělo.

Jestli odejdu z Jaxových služeb, budu potřebovat na přežití spoustu peněz. Měla jsem nějakou hotovost zašitou v polštáři v doupěti. Možná bychom s Nickem mohli založit vlastní gang. Kdybychom dali dohromady své úspory — jeho peníze vydělané ve Scionu a moje od Jaxe —, mohlo by to vystačit aspoň na

zakoupení menšího doupěte v některé z okrajových kohort. Pak bychom mohli začít hledat spojení.

Vyšla jsem se založenýma rukama na balkon. Ještě tu byl ale druhý problém. Jediná věc, která se za peníze nedala koupit, byl respekt ostatních. Nebyla jsem vidopaní. A bez Jaxona jsem už nebyla ani kočena.

Existovala jistá pravidla. Pokud bychom s Nickem chtěli založit v jiném sektoru vlastní gang, museli bychom získat povolení od tamějšího vidopána nebo vidopaní. Musel by tomu požeňnat i Kmotr, což se v podstatě nikdy nestávalo. Kdybychom se o to přesto pokusili, podřezali by nám hrdla a stejně tak každému, koho bychom se neuváženě pokusili zaměstnat.

Kdybych se naproti tomu vrátila k Sedmi pečetím, Jaxon by mě samou radostí uvítal se slavobránou a s otevřenou peněženkou. Pokud pro něj odmítnu pracovat, nejenže přijdu i o tu poslední kapku respektu, ale stane se ze mě vyděděnc syndikátu, kterého budou ostatní vidoucí přehlížet. A jestli Frank Weaver na mou hlavu vypíše odměnu, ti samí vidoucí se přetrhnou, aby mě prodali Archonu.

Jaxon sice výslovně neřekl, že mi nepomůže bojovat proti Re-fájcům, ale všimla jsem si věcí, před kterými jsem nemohla zavírat oči. Asi bylo potřeba, aby mě na Trafalgarském náměstí zbil do bezvědomí a pak přiškrtl na louce v Prvním Šeolu, aby mi došlo, že Jaxon Hall je nebezpečný a že neváhá ublížit ani vlastním lidem.

Možná je ale právě on mou jedinou šancí, abych vůbec získala nějaký hlas v syndikátu. Možná vůbec to nejlepší, co můžu udělat, je přestěhovat se zpátky k Sedmi ciferníkům a držet hubu a krok, jako jsem to dělala vždycky. Protože jestli bylo něco nebezpečnějšího než mít Jaxona Halla za šéfa, tak mít ho za nepřítele.

Sklíčeně jsem odstoupila od okna. Nemůžu tu zůstat napořád. Teď, když jsem se uzdravila, měla bych jít k Sedmi ciferníkům a postavit se mu tváří v tvář.

Ale ne. Ještě ne. Nejdřív musím zajít do Camdeny, kam se chtěla ukrýt Ivy. Musím se přesvědčit, že se jí to podařilo.

Tašku s oblečením jsem měla pověšenou na klíce dveří. Odnesla jsem ji do koupelny, stoupla si před zrcadlo a začala si nasazovat převlek. Přepásala jsem si černý vlněný kabát, límec jsem si zvedla ke krku a vlasy schovala pod bekovku. Když jsem sklonila hlavu, tmavé rty zmizely pod rudým nákrčníkem, který jsem si natáhla na krk.

Na sloupku postele visel dárek od Strážce — sublimovaný přívěsek, který dokázal zapudit zákeřné duchy. Pověsila jsem si ho na krk a podržela mezi prsty křídélka vytepaná z kovu. Byla to filigránská práce. Taková věčička bude na londýnských ulicích k nezaplacení, pomyslela jsem si. Všude se potulovala spousta duchů bývalých londýnských vrahů a jiných zločinců.

Kdysi jsem tohle milovala, ponořit se do labyrintu Londýna, těžit z jeho zkorumpovanosti. Kdysi bych si nerozmýšlela, jestli půjdu ven, přestože ulice pročesává Divize nočních hlídek. Měla jsem svůj dvojitý život pod kontrolou stejně jako většina vidoucích. Nebylo obtížné proklouznout skrz scionská bezpečnostní opatření: stačilo vyhýbat se ulicím, kde byly kamery, držet se v bezpečné vzdálenosti od vidoucích stráží a nezastavovat se. Hlavu dolů, oči otevřené, jak mě vždycky učil Nick. Teď jsem ale už věděla, že na povrchu je jen fasáda a že za ní někdo skrytě tahá za nitky.

Málem jsem zpanikařila. Pak jsem se ale podívala na gauč, kde jsem ve dne v noci ležela ochromená hrůzou, že někdo ze Scionu vyломí dveře a přijde si pro mě, a věděla jsem, že jestli neodejdu teď, neodejdu už nikdy. Vytáhla jsem posuvné okno a přehoupla se nohama na požární žebřík.

Do tváře se mi opřel ledový vítr. Chvilku jsem tam zůstala stát a snažila se přemoci nával děsu.

Svoboda. Tak takové to tedy je.

Zachvěla jsem se. Chytila jsem se parapetu a vlezla zpátky dovnitř. V pokoji je bezpečno. Neměla bych z něj odcházet.

Jenže můj život byla ulice. Zuby nehty jsem bojovala za to, abych se sem mohla vrátit, cedila jsem kvůli tomu krev. Zpocenýma

rukama jsem se chytila žebříku a začala slézat tak opatrně, jako by každý krok měl být můj poslední.

Jakmile jsem se botami dotkla asfaltu, ohlédla jsem se přes rameno a sáhla si do éteru. Vedle telefonní budky stála dvě média. Tiše si povídali. Všimla jsem si, že jeden má tmavé brýle. Zdálo se, že si mě nevšimli.

Do Camdenu to bylo dobrých čtyřicet minut pěšky. Sáhla jsem prsty pod kapuci a zasunula si pod ni pramínky blond vlasů, aby ani jeden nevykukoval.

Kolem mě proudili lidé, povídali si a smáli se. Připomínala jsem si, kolikrát v životě jsem procházela Londýnem. Zastavila jsem se někdy, abych si prohlédla něčí tvář? Těžko. Proč by se tedy měl někdo dívat na mě?

Zamířila jsem k hlavní silnici, kde burácely motory a svítily reflektory aut. Všechna levná tága byla obsazená a žádná rikša bez licence mi nezastavila. Bílé taxíky, bílá kola, bílé nezastřešené tříkolky s černými sedadly. Míjely mě i bílé třípodlažní autobusy se zaoblenými černými okny. Nade mnou se tyčily budovy se zářícími neonovými nápisy, mnohé se symbolem kotvy, a mrakodrapy, které vypadaly, že se dotýkají hvězd. Všechno bylo příliš zářivé, příliš hluché, příliš rychlé. Zvykla jsem si na ulice bez elektřiny, bez hluku. Tenhle svět proti tomu vypadal šíleně. Můj špinavý, posvátný SciLo, moje vězení a můj domov.

Po chvíli se přede mnou objevila křižovatka Piccadilly Circus. Nešlo ji přehlédnout vzhledem ke gigantickým obrazovkám umístěným na vrchu budov. Střídaly se na nich reklamy, informace a propaganda. Stěžejní místa zabírali komerční obři, firmy Brekkabox a Floxy. Na menších se promítaly reklamy na nejnovější programy do tabletů: Scion Špion, Duchosken, KillVid, všechny určené k tomu, aby spořádaní občané mohli identifikovat nepřírozené, vyhnout se jim nebo se aspoň bavit na jejich účet. Na jedné širokouhlé obrazovce běželo jedno bezpečnostní upozornění ze Scionu za druhým: **OBČANSKÁ NEPOZORNOST — RIZIKO PRO VŠECHNY. NOČNÍ VIGILOVÉ NA NEPŘETŘZITÝCH**

HLÍDKÁCH. PŘI PODEZŘENÍ NA NEPŘIROZENÉ CHOVÁNÍ UPOZORNĚTE CECH VIGILŮ. SLEDUJTE PROSÍM HLÁŠENÍ O VEŘEJNÉ BEZPEČNOSTI. Panoval tu neskutečný hluk — útržky hudby, řev motorů a sirén, hovor a křik, hlasy linoucí se z obrazovek a drkotající rikši. Pod pouličními lampami postávali bludičkové se zelenými lucernami v rukou, aby chránili obyvatele před nepřirozenými, kteří by mohli brousit kolem. Zamířila jsem ke stanovišti rikš.

Přede mnou stála nějaká amaurotička s béžovým kabátem přehozeným přes ruku. Na sobě měla oblečení ve stylu Scarlett Burnishové — červené, přiléhavé sametové šaty s volány. Rameňem si přidržovala u ucha mobil.

„...hlupej, vždyť je to jenom přechodný období. Ne, zrovna jedu do kyslíkového baru. Možná ještě stihnu ten přenos z pošpravy.“

Nastoupila se smíchem do rikši. Zůstala jsem stát na zastávce a rukama křečovitě svírala kovové zábradlí.

Další rikša byla moje. Tahle tříkolová vozítka byla poháněna elektřinou a měla uzavřenou kabinku za řidičem, kam se vešel jeden nebo dva cestující. Nastoupila jsem dovnitř.

„Na Camdenské tržiště, prosím,“ oslovila jsem řidiče tou nejlepší anglickou výslovností, jaké jsem byla schopna. Jestli mě hledají, určitě pasou po irském přízvuku.

Rikša se rozjela ulicemi první kohorty směrem k sektoru II-4. Seděla jsem zabořená do sedačky. Moje počínání bylo riskantní, ale jízda mě svým způsobem rozjařovala. Cítila jsem, jak mi v žilách pulzuje krev. Odvážně jsem projížděla samým srdcem SciLo a nikdo si toho zřejmě nevšiml. Za čtvrt hodiny jsem vystoupila z rikši a vylovila z kapsy pár drobných.

Camden Town, ústřední místo druhého sektoru čtvrté kohorty, byl svět sám pro sebe. V záplavách barev a taneční hudby se to tady hemžilo amaurotiky i vidoucími. Kanálem sem denně připlouvali pouliční prodavači a nabízeli zboží z jiných citadel. Stánkaři na zeleninovém trhu prodávali numy a astru ukryté v ovoci. Bylo to

přímo semenišťe nelegálních aktivit a zároveň nanejvýš bezpečné místo pro uprchlíka. Vidoucí noční vigilové tohle tržiště nikdy neprozradili, protože řada z nich byla na jeho službách závislá a ještě víc jich tu trávilo volný čas po práci. Byla tu i Bleší díra, jediné podzemní kino v citadele, a další z mnoha pikantních atrakcí.

Vyrazila jsem směrem ke zdymadlu. Cestou jsem míjela tetovací salony, kyslíkové bary a stojany s lacinými kravatami a hodinkami. Brzy jsem došla ke Camden Hippodrome, přes den to byl obchod s luxusním oblečením a v noci diskotékový klub. Venku postával chlapík s vlasy obarvenými na citronově žlutou, staženými do ohonu. Poznala jsem, že je to senzor, ještě než jsem k němu došla. Místní vidoucí si často barvili vlasy nebo nehty stejnou barvou, jakou měla jejich aura, ačkoli to mohl ocenit jen ten, kdo měl duchozrak. Postavila jsem se před něj.

„Máš chvíli čas?“

Upřel na mě pohled. „Přijde na to. Jsi zdejší?“

„Ne. Jsem Bledý snílek, kočena sektoru I-4,“ řekla jsem.

Chlapík odvrátil hlavu. „Tak to čas nemám.“

Povytáhla jsem obočí a nespouštěla z něj pohled. Schválně nasadil neproniknutelný výraz bez jediné emoce. Většina vidoucích by sebou při slově „kočena“ trhla a začala dávat dobrý pozor. Tak jsem do chláпка před sebou trochu šťouchla svým duchem, až sebou škulbl.

„Na co si to sakra hraješ?“

„Já taky nemám čas, senzore.“ Popadla jsem ho za límec a držela jsem se svým duchem pořád blízko jeho krajiny, abych ho znervóznila. „A nejsem zvědavá na nějaký hry.“

„Já s tebou žádný hry nehraju. A kromě toho už ani nejsi kočena,“ vyštěkl. „Povídá se, že jste se s Vazačem pohádali, Bleděj snílku.“

„Vážně?“ Snažila jsem se, aby to znělo nezúčastněně. „Tak tos asi špatně slyšel. Já a Bílý vazač žádný neshody nemáme. A chceš doopravdy riskovat výprask, nebo mi pomůžeš?“

Trochu přimhouřil oči, jako by mě odhadoval. Měl na nich žluté kontaktní čočky.

„Tak vybal, o co ti jde,“ řekl pak.

„Hledám butik U Agáty.“

Snažil se vytrhnout z mého sevření. „Je to poblíž tržiště Stables, u zdymadla. Řekni, že chceš krvavej diamant, a ona ti pomůže.“ Založil si paže, pokryté důmyslným tetováním s motivy kostlivců. „Ještě něco?“

„Zatím ne.“ Pustila jsem jeho límec. „Díky za pomoc.“

Něco zavrčel. Když jsem okolo něj procházela, odolala jsem pokušení štouchnout do něj ještě trochu duchem.

Dost jsem vším tímhle riskovala. Kdyby patřil ke gangu Hadranů, nenechal by sebou takhle vláčet. Byli dominantním gangem téhle čtvrti, jako jedni z mála měli dokonce i svou speciální „uniformu“ — pruhované sáčko, náramky z krysích kostí a obarvené vlasy. Jméno jejich vidopána se v sektoru II-4 šeptalo s bázní, ale jen málo lidí vidělo neuchopitelného Hadrokosta na vlastní oči.

Jaxon tedy zřejmě rozhlásil po ulicích, že už nejsem jeho kočena. Začal podkopávat mou pozici v syndikátu, aby mě přiměl k návratu. Dalo se čekat, že s tím nebude dlouho otálet.

Camdenské zdymadlo jsem ucítila hned, jak jsem byla poblíž. Na kalné zelené vodě pluly říční lodě s oprýskanými boky, potaženými řasami. Na každé vyvolával nějaký prodavač. „Kupte, kupte! Tkaničky do bot, deset za dvě libry!“ „Horké pirohy, kdo koupí, neprohloupí!“ „Pečené kaštiny po dvaceti! Rozplynou se vám na jazyku!“

Našpicovala jsem uši. Poslední volání se ozývalo z tmavě červené lodě, lemované švestkově modrým okrajem se zlatými ornamenty. Kdysi musela být krásná, ale teď byla barva zašlá a oprýskaná a záď byla počmáraná protiscionskými nápisy. Na roštu kamínek se pekly kaštiny naříznuté do tvaru křížku, jímž prosvítala dužina.

Když jsem přišla blíž, prodavačka mě obdařila úsměvem plným křivých zubů. V očích pod kreprou buňky se jí odrážel odlesk ohně.

„Dáš si kornout kaštanů, panenko?“

„Prosím.“ Podala jsem jí pár drobných. „Hledám butik U Agáty. Prý je tady někde poblíž. Můžete mi poradit?“

„Jo, je to támhle za rohem. Kousek odtamtud je stánek se salepem — když se dáš támhletudy, uslyšíš vyvolávat prodavačku.“ Nasypala do kornoutu kaštany, polila je rozpuštěným máslem a posypala hrubými zrnky soli. „Tumáš.“

Cestou k tržišti jsem ujídala kaštany a nasávala atmosféru toho lidského mraveniště. V Prvním Šeolu žádná taková energie nepulzovala. Tam všichni jen šeptali a pohybovali se skoro po špičkách. Pro vidoucí byla nejnebezpečnější právě noc, kdy všude slídila Divize nočních hlídek. Zároveň to však byl čas, kdy byly naše dary na vrcholu, kdy v nás doutnala touha po činnosti. A byli jsme jako můry — jen se vynořit ze tmy.

Okna butiku prozradily odlesky falešných drahokamů. Venku nějaká dívka prodávala salep, byla to malá botanomantka s orchidejemi vetknutými do blankytně modrých vlasů. Protáhla jsem se okolo ní.

Nade dveřmi zacinkal zvonek. Majitelka, stará kostnatá žena zachumlaná v bílém krajkovém šálu, při mém příchodu ani nezvedla oči. V souladu se svou aurou měla všechno obarvené v neonově zeleném odstínu — střapatě sestříhané vlasy, nehty, oční stíny i rtěnku. Mluvící médium.

„Co pro tebe můžu udělat, zlato?“

Amaurotik by si její chraplavý hlas mohl vykládat jako následek silného kuřáctví, ale já jsem hned poznala, že jí hrdlo poškodili duchové. Zavřela jsem za sebou dveře.

„Krvavý diamant, prosím.“

Žena si mě zkoumavě prohlédla. Zkusila jsem si představit, jak bych vypadala, kdybych se obarvila v souladu se svou červenou aurou.

„Ty musíš být Bledý snílek. Pojď dál,“ zachraptěla. „Už na tebe čekají.“

Dovedla mě k rozvrzanému schodišti schovanému za otočným kabinetem kuriozit, které vedlo někam dolů. Neustále chrap-

lavě pokašlávala, jako by jí v hrtanu zaskočil kus syrového masa. Bylo jasné, že dřív nebo později ztratí hlas úplně. Některá mluvící média si raději vyřízla jazyk, aby je duchové nemohli používat.

„Já jsem Agáta,“ řekla žena. „Tohle je tajná skrýš pro lidi ze sektoru II-4. Samozřejmě jsem ji teď roky nepoužívala. Když něco hrozí, vidoucí z Camdeny se rozprchnou všude možně.“

Došly jsme do sklepení osvětleného jedinou lampou. Na stěnách visely různé zaprášené ozdoby a police s lacinými horory. Zbytek prostoru zabíraly dvě matrace s prošívanými příkrývkami. Na jedné z nich spala na hromadě polštářů Ivy, vyhublé tělo oblečené v propínací košili.

„Nech ji spát.“ Agáta se sklonila a pohládila Ivy po hlavě. „Potřebuje nabrat sílu, chudinka.“

Na druhé matraci se tísnilo tři další vidoucí, jejichž vzhled svědčil o pobytu v Prvním Šeolu — zapadlé oči, povislá břicha, pobledlé aury. Aspoň ale měli na sobě čisté oblečení. Uprostřed ležela Nell.

„Takže se ti podařilo z Toweru utéct,“ řekla, když mě uviděla. „Měli bysme všichni dostat metál, že jsme to přežili.“

V trestanecké kolonii jsem znala Nell spíš jen od vidění. „Co tvoje noha?“

„Nic zásadního. Čekala jsem od Mimořádné stráže něco horšího. Spíš by se měli jmenovat Průměrná stráž.“ Přesto sebou cukla, když si na nohu sáhla. „Tyhle dva rošťáky taky znáš, ne?“

Jeden z vidoucích vedle ní byl zpěvák, kluk, kterému jsem tenkrát v Šeolu pomohla. Měl tmavou pleť a hnědé oči. Na sobě oblečené tričko a pytlovitě montérky a hlavu měl zabořenou v Nellině podpaží. Čtvrtý, kdo přežil, byl Felix, hubený a nervózně vyhlížející mladík s čupřinou černých vlasů a pihovatým obličejem. Během vzpoury měl na starosti doručování zpráv.

„Promiň, vlastně nevím, jak se jmenuješ,“ oslovila jsem zpěváčka.

„Nic se neděje,“ pronesl sladkým hláskem. „Jmenuju se Josef, ale můžeš mi říkat Jos.“

„Dobře.“ Rozhlédla jsem se po místnosti a cítila jsem, že mi srdce buší až v krku. „Podařilo se ještě někomu utéct?“

„Myslím, že ne.“

„Jeli jsme z Whitechapelu taxíkem,“ řekl Felix. „Byli s náma ještě dva další, ale oba jsou...“

„Mrtví,“ dopověděla Agáta a prudce zakašlala do kapesníku. Když si ho sundala z úst, uviděla jsem na něm skvrny od krve. „Ta holka v sobě vůbec neudržela potravu. Kluk skočil do řeky. Je mi to líto, zlato.“

Cítila jsem, jak mi po zadní straně stehen přebíhá mravenčení. „Ten kluk,“ začala jsem pomalu. „Nebyl náhodou němý?“

„Michael se zachránil,“ řekl Jos. „Myslím, že utekl dolů k řece. Nikdo ho od té doby neviděl.“

Věděla jsem, že bych neměla cítit úlevu, vždyť zahynul jiný vidoucí chlapec, ale při pomýšlení, že by si Michael něco udělal, jsem cítila skoro fyzickou bolest. Felix se podrbal na krku. „Takže nikoho jinýho jsi nenašla?“

„Zatím ne,“ odpověděla jsem. „Nevím, kde hledat.“

„Kde bydlíš?“

„V jedný noclehárně. Bude lepší, když vám neřeknu, kde přesně. Jste tu v bezpečí?“

„Jsou,“ řekla Agáta a poklepala Ivy na rameno. „Neboj se, Bledý snílku. Nespustím je z očí.“

Felix se na ni váhavě usmál. „Budeme v pohodě. Camden vypadá bezpečně. Kromě toho,“ dodal, „cokoli je lepší než... to místo, kde jsme byli předtím.“

Klekla jsem si k Ivy, ležela úplně bez hnutí. „Byla jsem její vodička,“ řekla Agáta. Sundala si krajkový šál a Ivy s ním přikryla. „Myslela jsem, že ode mě utekla. Byla jsem strachy bez sebe, snažila jsem se ji najít, ale nebylo po ní ani památky. Došlo mi, že ji museli zabásnout.“

Najednou jsem se ocitla na tenkém ledě. Vodiči a vodičky sbírali na ulicích kanálčata a cvičili je v kradení a žebrání. Často

je přitom i zmrzačili, aby v lidech vyvolávali větší soucit. „Určitě vám moc chyběla,“ poznamenala jsem.

Jestli postřehla osten v mém hlase, nedala to najevo. „To jo,“ řekla. „Chyběla mi. Byla pro mě skoro jako dcera, tahle holka.“ Vstala a přešla si rukama přes kříž. „Nechám vás tu samotný. Mám ještě nějakou práci.“

Když za ní zabouchly dveře, ještě jsem slyšela na schodech doznívající kašel. Felix s Ivy jemně zatřásl.

„Ivy, je tady Paige.“

Chvilí trvalo, než se Ivy probrala. Jos jí pomohl do sedu a popdepřel ji polštáři. Položila si ruku na hrudník, a když si mě konečně všimla, usmála se a odhalila tak chybějící přední zub. „Zatím ještě žiju.“

Jos se zatvářil ustaraně. „Agáta říkala, že bys neměla vstávat.“

„Jsem v pořádku. Ona si vždycky dělá moc starostí,“ namítla Ivy. „Možná bysme měli Thubanovi poslat pozvánku k mému smrtelnému loži. Určitě by moc rád viděl plody svojí práce.“

Nikdo se ani neusmál. Pohled na její podlitiny byl otřesný. „Takže Agáta je tvoje vodička?“ zeptala jsem se.

„Věřím jí. Není jako ostatní vodiči, vzala mě k sobě, když jsem na ulici umírala hladu.“ Přitáhla si krajkový šál k tělu. „Schovává nás tady před Hadrokostem. Nikdy ho neměla ráda.“

„Proč se před ním musíte schovávat?“ zeptala jsem se a posadila se na matraci. „Vždyť je to váš vidopán.“

„Je krutý.“

„To se dá říct o většině vidopánů, ne?“

„Věř mi, tomuhle je lepší nepřijít do cesty. Nestojí o to, aby mu v sektoru dělala potíže banda uprchlíků. Nikdo neví, jak vypadá, ale Agáta se s ním jednou nebo dvakrát setkala. Má tuhle skrýš na starosti už spoustu let, začala s tím dávno předtím, než jsem pro ni začala pracovat.“

„Kdo je jeho kočena?“ zeptala se Nell.

„Nejsem si jistá.“ Ivy si přejela rukou po vyholené hlavě a odvrátila pohled. „Tady se se vším dělají tajnosti.“

Umínila jsem si, že se na toho chlápka musím zeptat Jaxona. Pokud ovšem ještě budu někdy v životě s Jaxonem mluvit. „Proč jste se sem teda vůbec vraceli?“

„Nemáme kam jinam jít,“ ušklíbala se Nell. „Na noclehárnu nemáme dost peněz a nikdo z kamarádů si nemůže dovolit vzít nás k sobě.“

„Poslyš, Paige,“ přerušil ji Felix, „měli bysme vymyslet nějaký plán a co nejdřív ho provést. Podle všeho se dá čekat, že na nás Scion uspořádá hon.“

„Poslala jsem výzvu ke svolání Sněmu nepřírozených. Musíme jim povědět o Refájcích,“ řekla jsem a Ivy přitom trhla hlavou. „Aby vidoucí v Londýně věděli, co s námi Scion dělá.“

„Jsi blázen,“ vyhrkla Ivy a zapíchlá do mě pohled. Hlas se jí chvěl. „Ty si myslíš, že Hektor něco podnikne? Že ho to bude zajímat?“

„Za pokus to stojí,“ namítla jsem.

„Máme vypálený cejchy,“ připomněl Felix. „Máme přece co vyprávět. A spousta vidoucích je nezvěstná.“

„Ti můžou být v Toweru. Nebo mrtví. I kdybysme jim všechno řekli, nemáme záruku, že to k něčemu bude,“ namítla Nell. „Ivy má pravdu. Hektor nám nebude věřit ani slovo. Jeden můj kamarád se pokusil ohlásit svým nadřízeným vraždu a oni ho zmlátili do bezvědomí, aby je prý neobtěžoval.“

„Potřebujeme, aby naše vyprávění potvrdil nějaký Refájec,“ vložil se do hovoru Jos. „Strážce by nám nepomohl, Paige?“

„Nevím.“ Odmlčela jsem se. „Nevím, jestli je vůbec naživu.“

„A kromě toho bysme se neměli paktovat s Refájcem.“ Ivy odvrátila pohled. „Všichni víme, co jsou zač.“

„Ale Strážce přece pomohl Liss,“ zamračil se Jos. „Viděl jsem to. Dostal ji z duchovního šoku.“

„Tak to si zaslouží pochvalu,“ řekla Nell, „ale já s ním taky spolupracovat nebudu. Ať si všichni shnijou v pekle.“

„A co amaurotici?“ navrhl Felix. „Nemohli bysme se spojit s nima?“

Nell posměšně odfrkla. „Promiň, ale řekni mi jediný důvod, proč by se měli márové starat o to, co s náma bude?“

„Mohla bys projevit aspoň špetku optimismu.“

„Jasně, každý týden popravy, to člověka vážně naplní optimismem. Kromě toho je amaurotiků v Londýně nejmíň desetkrát víc než nás,“ dodala. „I kdyby se nám podařilo získat jich pár na naši stranu, ostatní nás přemůžou. Tím se tvůj skvělý plán hatí.“

Bylo poznat, že už jsou spolu dlouho zavření v malém prostoru.

„Amaurotici by nám nakonec opravdu mohli pomoci. Scion odjakživa vtouká občanům do hlavy, aby nesnášeli jasnovidce,“ řekla jsem. „Představte si, jak bude běžný občan reagovat, až zjistí, že se scionská vláda nechává od vidoucích řídit. Refájeci jsou mnohem víc vidoucí než my a už dvě stě let nás mají omotaný kolem prstu. Musíme se ale nejdřív starat o vidoucí, ne o máry ani o Refájce.“ Došla jsem k oknu a chvíli pozorovala lodě se zbožím plující po řece. „Jak by reagovali vaši vidopáni, kdybyste je požádali o pomoc?“

„Těžko říct. Ten můj by mě zmlátil,“ zamyslela se Nell, „a pak... pak by mě asi pořezal a poslal na ulici žebrať, protože by usoudil, že jsem vynikající lhářka.“

„Kdo je tvůj vidopán?“

„Valibuk. Sektor III-1.“

„Jasně.“ Valibuk byl asi tak něžný jako jeho jméno. „Felixi, co ty?“

„Já jsem nebyl syndák,“ přiznal Felix.

„Já taky ne,“ řekla Ivy. „Byla jsem obyčejný kanálče.“

Povzdechla jsem si. „Josi?“

„Já byl taky kanálče, v sektoru II-3. Můj vodič nám nepomůže.“ Objal si pažemi kolena. „Budeme tu muset zůstat, Paige?“

„Zatím jo,“ řekla jsem. „Bude po vás Agáta chtít, abyste pracovali?“

„Jasně. Živí dvacet vlastních kanálčat,“ připomněla Ivy. „Nemůžeme ji jen tak vysávat.“

„Chápu, ale máte toho hodně za sebou. Tys byla pryč deset let, Nell. Potřebuješ čas, aby sis zase zvykla.“

„Já jsem jí vděčná, že nás tu nechává.“ Nell se opřela o zeď. „Prospěje mi, když zase začnu pracovat. Už jsem málem zapoměla, jaký to je, když dostanu za práci zapláceno,“ dodala. „A co vlastně tvůj vidopán? Ty jsi u Bílýho vazače, ne?“

„Promluví s ním.“ Podívala jsem se na Ivy, která si mačkala mozol na kloubu ruky. „Víš Agáta o kolonii?“ Ivy zavrtěla hlavou. „A cos jí řekla?“

„Že se nám podařilo utéct z Toweru.“ Ivy nepřestávala kroutit hlavou. „Nemohla jsem... nedokázala jsem to prostě popsat. Ráda bych na všechno zapoměla.“

„Necháme to tak. Pravda je naše nejlepší zbraň. Chci, aby se to lidi dozvěděli až na Sněmu nepřírozených, jinak si budou myslet, že jsou to prostě nějaký přifouknutý drby.“

„Paige, radši o tom na Sněmu nemluv.“ Ivy se rozšířily zorničky. „Předtím jsi nic neříkala o odvetě ani o tom, že bychom jim měli všechno vyprávět. Říkalas, že nás dostaneš domů. To stačí. Musíme zůstat v úkrytu. Mohla bys nás ostatní dostat do pěkný...“

„Já nechci zůstat v úkrytu.“ Jos měl slabý hlásek, ale promluvil odhodlaně. „Chci dát všechno do pořádku.“

V ten okamžik se vrátila Agáta s podnosem jídla. „Je čas odejít, zlato,“ řekla mi. „Ivy musí odpočívat.“

„Jak myslíte.“ Vrhla jsem pohled na její čtyři svěřence. „Držte se v bezpečí.“

„Počkej,“ zarazil mě Felix a naškrábal na kus papíru telefonní číslo. „Kdybys nás potřebovala. Je to číslo jedný pouliční prodavačky, ale vyřídí nám vzkaz.“

Zastrčila jsem si papírek do kapsy. Stoupala jsem po ztrouchnivěném schodišti a proklínala Agátu. Co je to za husu, že nechá umřít dva vidoucí, které má pod dohledem? Vypadá sice vlídně a tohle pro ni byla nečekaná komplikace, ale jestli na ně nebude

dávat pozor, brzy se za těmi dvěma odebere do éteru i Ivy. Přesto návštěva přinesla víc, než se dalo doufat — čtyři uprchlíci byli v bezpečí, čistí a najedení a mohli počítat s pomocí od ostatních vidoucích.

Když jsem vyšla z butiků U Agáty, venku mrholilo. Prošla jsem zastřešeným tržištěm, kde naftové svítlny osvětlovaly hojnost nejrůznějších teplých pokrmů. Zapékací mističky s hráškem lesknoucí se rozpuštěným máslem. Hromady štouchaných brambor, některé bílé, jiné s nádechem hráškově zelené nebo růžové. Klobásy syčící v litinových pánvích. Když jsem míjela ták plný šálků s horkou čokoládou, nedokázala jsem odolat. Nápoj byl sametově krémový a měl nepopsatelně lahodnou chuť. Všechno, co jsem jedla a pila, bylo jako natruc Nashiře.

Brzy se mi však žaludek sevřel smutkem. Vzpomněla jsem si na Liss, která by si za doušek takového nápoje snad dala uříznout ruku.

Někdo do mě vrazil ramenem, takže mi kelímek se zbytkem čokolády odletěl pryč.

„Seber si to.“

Málem jsem tomu chraplavému mužskému hlasu něco odsekla, ale při pohledu na výložky a náramky z kostí jsem se zarazila. Hadrani. Tohle bylo jejich území, ne moje.

Do svítání zbývalo pár hodin. Odešla jsem z nočního tržiště a zamířila na jih. Brzy jsem dorazila na hranici první kohorty. Na kraji jedné uličky jsem se zastavila, že se podívám na hodinky. Byla to nejspíš nějaká opuštěná skrýš pouličníků, protože se všude válely odpadkové koše vypálené od ohňů rozdělávaných na zápraží. Zpětně viděno, to bylo špatné místo na zastavení.

Můj šestý smysl zareagoval pomalu. Necítila jsem je přicházet až do chvíle, kdy se na mě sesypali.

„To se podívejme, koho to tu máme. Naše stará známá, Bledý snílek.“

Srdce mi kleslo až do kalhot. Ten úlisný hlas jsem znala až moc dobře. Byl to Hektor z Haymarketu.

IV

GRUB STREET

Na Kmotra Scionské citadely Londýn nebyl hezký pohled zblízka ani zdálky. Přesto když mi teď civěl do tváře ze vzdálenosti několika desítek centimetrů, znovu jsem si připomněla, že mu sluší spíš tma než světlo. Uhrovitý nos, rozviklané zuby a oči protkané rudými žilkami se spojily do ohyzdného úšklebku. Zpod buřinky mu vykukovaly mastné, zplihlé vlasy. Okolo mě stála v těsném půlkruhu shluknutá jeho banda, které se přezdívalo Spodkové.

Úplně vzadu stál Funebrák, vazač prvního sektoru první kohorty — poznala jsem ho podle cylindru. Na pravé paži měl vyřezaných tolik jmen, že připomínala spíš rukáv ze zjizvené tkáně. Vedle něj stál Pokoutník, Hektorův obrovitý bodyguard.

„Naše malá Cifernice se toulá daleko od domova,“ pronesl Hektor tiše.

„Jsem v sektoru 1-4. Tohle je můj domov.“

„Jak dojemné,“ utrousil Hektor a podal lucernu Pokoutníkovi.
„Už jsme tě postrádali. Moc rád tě zase vidím.“

„Škoda že o tobě nemůžu říct to samý.“

„Vidím, že tě pobyt mimo Londýn moc nezměnil. Vazač nám ani neprozradil, kdes byla.“

„Nejsi můj vidopán. Nemusím se ti zodpovídat.“

„Ale tvůj vidopán je můj podřízený.“ Nepatrně se usmál. „Slyšel jsem, že vy dva jste se nějak nepohodli.“

Na jeho poznámku jsem nijak nezareagovala. „Co děláte v sektoru I-4?“

„Máme s tvým šéfem pár nevyřízených účtů,“ zašklebil se na mě Červozub a odhalil přitom levý řezák, na kterém měl vytehotovaný miniaturní obrázek z tarotových karet. Byl to zkušený hráč taroků a nejnadanější kartomant, jakého jsem kdy potkala. „Někdo z jeho přísluhovačů svolal Sněm nepřírozených.“

„To je naše právo, svolávat Sněm.“

„Jenom když na to kývnu.“ Hektor mi přitiskl palec na hrdlo. „A teď náhodou zrovna nemám náladu na žádný nudný vysedávání. Kdybych měl reagovat na všechny výzvy, co mi přistanou v tajný schránce, nedělal bych nic jiného, než poslouchal nářky ustrašených vidopánů a vidopání.“

„Jejich nářky mohou být důležité,“ řekla jsem chladně. „Není to snad tvoje práce, reagovat na výzvy ke svolání Sněmu?“

„Ne. To je práce mých podřízených, komunikovat se stádem. A moje práce je srovnat vás všechny do latě. Malicherný problémy tohoto syndikátu jsou důležité, jenom když je za důležité uznám já.“

„A je podle tebe Scion důležitý? Je podle tebe důležitý, že nás hodlají rozdrtit zavedením Senshieldu?“

„Ohó.“ Hektor mi přitiskl prst na ústa. „Myslím, že jsme právě našli pachatele. Bylas to ty, Bledý snílku, že jo? To ty jsi svolala Sněm, nemám pravdu?“

Hektorova slova vyvolala u jeho nohsledů salvu chraplavého smíchu. Měla jsem pocit, že můj duch se začíná tak rozpínat, až hrozí vybuchnout.

„Tak ty si myslíš, že nás můžeš svolávat, jak se ti zlíbí?“ utrlh se na mě Červozub. „Copak jsme nějaký pejsánkové, co přiskočí na povel?“

„Jo, Červozube, ona si to nejspíš myslí. Pěkná troufalost.“ Hektor se mi naklonil až k uchu a zašeptal: „Bílý vazač pocití moji

nevoli za to, že ti dovolil takovou drzost. Já ti ukážu, posílat mi výzvy, Bledý snílku.“

„Nechovej se jako nějaký král, Hektore.“ Ani jsem se nepohnula. „Víš, jak Londýn zachází s králi.“

Jen jsem to vyslovila, éter se strašlivě zachvěl. Od zdi se od-
dělal poltergeist a mně po těle přešel ledový noční chlad. „Tohle
je Londýnská nestvůra,“ řekl Hektor. „Moje stará známá. Tys o ní
nikdy neslyšela? Bloudila po těchhle ulicích koncem osmnáctého
století. Měla zvlášť v oblibě strhávat kůži z mladých holek.“

Nestvůra byla jako ohavná skvrna v éteru. Cítila jsem, jak mi
do krku stoupá žluč a po těle naskakuje husí kůže. Pak jsem si
vzpomněla na přívěsek a zažehla se ve mně jiskra odvahy. „Už
jsem viděla horší,“ řekla jsem. „Tohle je leda laciná nápodoba
Jacka Rozparovače.“

Kulaťák, Hektorovo mluvící médium, ze sebe vyrazil odporné
zachrčení. „Zavři zobák, čubko jedna zatracená,“ vyštěkl. Kulaťá-
kovými ústy ke mně promluvil poltergeist.

Funetrák zakýval prstem. Poltergeist se neochotně stáhl. Ku-
laťák ještě vychrlil několik ohavných kleteb a zmlkl.

„Máte v rukávu nějaký další kouzla?“ ucedila jsem.

„Jedno ti předvedu.“

To promluvila Kudlanka, Hektorova kočena. Byla o pár cen-
timetrů vyšší než její vidopán a všude za pasem měla zastrkané
nože. Dlouhé zrzavé vlasy měla spletené ve francouzském copu
a její zdánlivě mírné hnědé oči teď probodávaly moje. Ústa měla
zkroucená do trvalého úšklebku, což způsobila klikatá jizva táh-
noucí se přes oba rty.

„Pár triků totiž znám, Bledý snílku.“ Čepel nože se zableskla
ve světle lucerny a jeho špička mi přistála v koutku úst. „Myslím,
že by tě mohly rozesmát.“

Nehýbala jsem se. Kudlanka mohla být sotva o rok nebo dva
starší než já, ale byla už stejně krutá jako Hektor.

„Správná kočena má mít jizvy.“ Přejela mi palcem po slabé
čáře na tváři. „Kdes přišla k tomuhle? Ulomil se ti nehet? Nebos

na sebe napatlala moc líčidla? Jsi ubožák. Nula. Když vidím tebe a těch tvých Sedm pečetí, mám chuť si uplínout.“

Což taky udělala. Ostatní propukli v smích, tedy kromě Funebráka, který se nikdy nesmál.

„Tak tohle jsi přehnala,“ řekla jsem a otřela si rukávem její slinu z tváře. „Možná bys prostě mohla vybalit, o co ti jde, Kudlanko.“

„Chci vědět, kdes celýho půl roku byla. Poslední, kdo tě viděl v Londýně, byl Hektor.“

„Byla jsem pryč.“

„To víme taky, huso jedna pitomá. Tak kdes byla?“

„Nikde poblíž vašeho území, jestli ti jde o tohle.“

Kudlanka mě praštila pěstí do žeber, až mi málem vyrazila dech. Starými zraněními mi projela ostrá bolest a schoulila jsem se jako zvíře. „Nehraj se mnou žádný hry. Hračka jsi tady ty.“ Chytla jsem se za hrudní koš a Kudlanka mě koplá do kolene, až jsem upadla. Strhla mi klobouk a omotala si moje vlasy kolem ruky. „Podívej se na sebe. Vždyť nejsi žádná kočena.“

„Je to šarlatánka,“ utrousil jeden z pobudů. „Myslel jsem, že má bejt krajinochodkyně.“

„Moje slova, pane Kluzprste. Moc se nevytáhla, co? Mám pocit, že je to spíš povalečka.“ Kudlanka mi přitiskla nůž na krk. „K čemu jsi dobrá, Snílku? Co s tebou Vazač dělá? Naše čest nám velí zamést se všema šarlatánama, takže ti radím otevřít tu tvou nevytěchanou hubu a odpovědět. Ptám se naposledy: kdes byla?“

„Pryč,“ zopakovala jsem. Kudlanka mi ubalila takovou facku, že jsem narazila hlavou do zdi.

„Říkám ti, mluv. Kromě toho, že jsi prašivá Irčanka, chceš být taky ztuhlá mrtvola?“

V poslední chvíli jsem spolkla ohavnou nadávku. Takže už i vidoucí papouškovali po Scionu nenávistné výpady proti Irům. Hektor tam celou dobu stál a sledoval zlaté kapesní hodinky, které nosil pořád u sebe. Tuhle bitvu jsem nemohla vyhrát, už kvůli všem těm zraněním, která jsem tajila. Taky jsem nechtěla, aby Hektor poznal, jak moc se proměnil můj duch. V jeho očích

jsem byla pořád jen radar vyladěný na mysl druhých, dobrý leda tak k počítání snových krajin.

„Ta mluvit nebude. Dej sem peněženku, Snílku,“ zavelel Kluzprst. „Koupíme si něco zábavnějšího, než jsi ty.“

„A taky ten fajnověj přívěsek,“ přidala se robustní matrona vedle něj a popadla mě za vlasy. „Z jakýhopak kovu asi je?“

Špinavými prsty jsem sevřela přívěsek. „To je jenom plast,“ řekla jsem. „Mám ho z Portobella.“

„Lhářko. Dej ho sem!“

Přívěsek mě začal pálit v dlani. Byl sublimovaný proti poltergeistům, ale pochybovala jsem, že mě ochrání před londýnskými gangstery.

„Tu tretku jí necháme,“ rozhodl Hektor po chvílce. „Ačkoliv musím říct, že by na vás ten přívěsek vypadal oslnivě, slečno Plackonosko.“ Ostatní se uchechtli a Kmotr ke mně napřáhl ruku. „Tu peněženku.“

„Žádnou nemám.“

„Nelži, Snílku, nebo řeknu Ksichtounovi, aby tě prohledal.“

Vrhla jsem pohled na muže, o kterém byla řeč. Prsty měl jako tučné klobásky, hlavu holou a v těstovitě rozkydlém obličejí černé, chamtivě hledící oči. Právě Ksichtoun dělal za Hektora všechnu špinavou práci. To on byl pověřený zabíjet a odklízet těla nepřátel z povrchu zemského, pokud si to situace žádala. Sáhla jsem do kapsy a hodila Kluzprstovi k nohám svých posledních pár mincí.

„Budeme to brát jako výkupný za tvůj život,“ prohodil Hektor. „Kudlanko, dej ten nůž pryč.“

Kudlanka na něj zůstala zírat. „Ještě nám nic neřekla,“ vyštěkla. „To ji chceš jen tak nechat jít?“

„Když ji zmrzačíme, k ničemu nám nebude. Bílý vazač si nebude hrát s rozbitou panenkou.“

„Ta čubka nám neprozradila, kde byla. Říkals, že ji...“

Hektor se rozmáchl a udeřil ji do obličejce. Zasáhl ji jedním ze svých prstenů, takže jí z tváře začala kapat krev. „Ty tady neporoučíš,“ zasyčel.

Kudlance se uvolnil z copu pramen vlasů a zakryl jí půl obličeje. Střetla se s mým pohledem a odvrátila oči. „Prosím za odpuštění,“ řekla pak.

„Uděluje se.“

Ostatní členové gangu se na sebe podívali, ale usmíval se jedině Červozub. Všichni měli na tvářích drobné jizvy. Hektor mi věnoval poslední pohled, pak dal své kočeně ruku kolem pasu a odváděl ji pryč. Už jsem jí neviděla do tváře, ale záda měla nepřírozeně strnulá.

„Šéfe,“ ozval se Červozub. „Nezapomněli jsme na něco?“

„Ach tak.“ Hektor mávl rukou. „Tohle máš za ty karty, Snílku. Jestli mě budeš ještě jednou otravovat, tvoje světlo zhasne.“

Ze skupiny se oddělil Pokoutník. Než jsem se stihla skrčit, zasáhla mě jeho pěst nejdřív do tváře, pak do břicha. A znovu. Uprostřed zorného pole mi začaly vyskakovat jiskřičky. Zemská přitažlivost si přitáhla moje dlaně. Kdyby byl útočník menší, pokusila bych se mu aspoň jednu ránu vrátit, ale to by ho mohlo tak rozzuřit, že by mě rovnou zabil — a už jsem investovala příliš mnoho do záchrany svého života, než abych to dopustila. Dal mi navrch ještě pár kopanců.

„Náno jedna pitomá.“

Plivl na mě a odkvačil jako věrný pes za svým vidopánem. Uličkou se tříštila ozvěna jejich chechotu.

Od kořenů zubů mi vyrazila bolest. Rozkašlala jsem se. *Zbabelej parchant*. Červozub se celý třásl na rvačku od chvíle, kdy jsem ho porazila v tarokách, ale poslat na mě Pokoutníka se dalo těžko nazvat rvačkou. Působilo to neskonale stupidně prolévat v tuhle chvíli krev kvůli nějaké hře, ale takovéhle akce byly pro Hektorovy lidi hlavní náplní. Udělali si ze syndikátu herní pole.

Klekla jsem si na všechny čtyři. Teď ze mě bylo nefalšované kanálče. Vytáhla jsem nouzový telefon a namačkala číslo. Po druhém zazvonění to vzal kurýr.

„Sektor 1-4.“

„Potřebuju Bílého vazače,“ řekla jsem.

„Ano, slečno.“

Asi po třech minutách se v telefonu ozval Jaxonův hlas. „To jsi zase ty, Didione? Poslyš, ty jeden náfuko, nemám čas ani peníze, abych ti chytil dalšího uprchlého...“

„To jsem já.“

Následovalo dlouhé ticho. Jindy přitom Jaxona můj hlas ponoukal k dlouhým proslovům.

„Právě si mě podal Hektor. Říkal, že si s tebou půjde promluvit. Má s sebou několik Spodků.“

„Co chtějí?“ zeptal se úsečně.

„Podala jsem výzvu ke svolání Sněmu nepřírozených,“ řekla jsem stejně úsečně. „Nelíbilo se jim to.“

„Ty jsi neskutečná husa, Snílku. Jak sis mohla myslet, že by Hektor svolal Sněm? Vždyť ho nesvolal za celé ty roky, co je Kmotrem.“ Slyšela jsem, jak popochází sem a tam. „Říkáš, že jdou sem? K Sedmi ciferníkům?“

„Asi jo.“

„Tak to si s nimi budu muset nějak poradit.“ Ticho. „Jsi zraněná?“

Otřela jsem si krev ze rtů. „Jo, trochu si tu se mnou pohazovali.“

„Kde jsi? Mám pro tebe poslat tágo?“

„Jsem v pohodě.“

„Přeju si, aby ses vrátila k Sedmi ciferníkům. Už jsem byl nucen informovat okolní sektory, že uvažuješ o odchodu z mých služeb.“

„Všimla jsem si.“

„Tak se vrať, drahá. Promluvíme si o tom.“

„Ne, Vazači.“ Slova ze mě vypadla dřív, než jsem si je stihla rozmyslet. „Nejsem na to připravená. A nevím, jestli vůbec někdy budu.“

Tentokrát ticho trvalo ještě mnohem, mnohem déle.

„Ach tak,“ řekl Jaxon pak. „No tak já tedy počkám, až budeš připravená. A mezitím se nejspíš začnu poohlížet po nové kočeně.“

Mlčící zvon se úžasně snaží. Každý koneckonců nemá to štěstí, aby se mohl poflakovat po luxusních ubytovnách a čekat, až za něj vidopán vyřeší jeho problémy.“

Načež se ozval pronikavý obsazovací tón, který bodal do uší. Vytrhla jsem z přístroje modul a hodila ho do stoky.

Takže Jaxon chce z Nadine alias Mlčícího zvonu udělat svou novou kočenu. Zastrčila jsem telefon do kapsy a zamířila na konec uličky. Ve tváři mi tepalo bolestí. Nick bydlel na Grub Street, kde se tiskly spisky a pamflety. Musím ho najít a promluvit si s ním. Bylo to lepší než strávit noc o samotě a čekat, až mě vytáhnou z postele rudokabáti. Stopla jsem si rikšu a jako cíl udala sektor I-5.

Takže Sněm nepřírozených se nesejde, pomyslela jsem si. Bylo optimistické doufat, že se Hektor bude mou výzvou zabývat, ale malá část mé mysli věřila, že bude aspoň zvědavý a vyslechne mě.

Budu to muset rozšířit jinak, pomyslela jsem si. Nemůžu chodit po ulicích a vykřikovat informace o Refájcích — lidi by si mysleli, že mi přiskočilo. A nemůžu s nimi bojovat sama, když mají za zády vojenský arzenál Scionu. Už jen samotná početnost nepřítelů byla děsivá. Kdybych neměla syndikát, nemám nic.

Když jsem na začátku ulice vystoupila z rikši, lilo jako z konve. Řidiči jsem slíbila, že se vrátím s drobnými. Zachumlala jsem si tvář do šátku a prošla branou.

Od osmdesátých let dvacátého století se Grub Street stala domovem bohémy ze světa vidoucích. Spíš než jediná ulice to byla čtvrt sama pro sebe, centrum buřičů v samém srdci sektoru I-5. Architektonicky to byla výstřední směs georgiánských budov z osmnáctého století, pseudotudorovského slohu a moderních staveb — samé kočičí hlavy, štuky a zkosené stěny. S tím se mísily neony a moderní ocelové prvky a vidět bylo jen jedinou, nepřiliš

velikou přenosovou obrazovku. V obchodech se tu prodávalo všechno, o čem může mistr pera snít: silný papír, duhové kalamáře, cenné staré knihy pro bibliofily, které se otevíraly jako dveře do jiných světů, a plnicí pera vykládaná drahokamy.

Bylo tady přinejmenším pět nebo šest kaváren a osamělá vývařovna, už otevřená. Z většiny oken se linula vůně kávy. Dalo se poznat, že tohle místo je domovem pro spoustu bibliomantů a psychografů z citadely — bydleli v plesnivých podkrovních špeluňkách jen ve společnosti svých múz, kávy a knížek. Z otevřených dveří starozitnictví bylo slyšet viktoriánskou salonní hudbu.

Z hlavní ulice vybíhaly do stran krátké postranní uličky, každá byla zakončená malým uzavřeným dvorkem. Do jednoho jsem vešla a zamířila k jediné noclehárně, která tu byla. Nade dveřmi visel domovní štít s nápisem U Zvonu. Když jsem ucítila Nickovu snovou krajinu, jemně jsem do ní šťouchla.

Za pár okamžiků se v podkrovním okně objevil ustaraný obličej. Čekala jsem pod lampou, dokud Nick nevyšel ze dveří.

„Co tu děláš? Co se stalo?“

„Hektor,“ řekla jsem na vysvětlenou.

Zachmuřil čelo. „Tak to máš štěstí, že jsi naživu.“ Políbil mě na hlavu. „Rychle dovnitř.“

„Musím zaplatit za rikšu.“

„Já to udělám. Pohni sebou.“

Vešla jsem do předsíně a setřásla déšť z kabátu. Když se Nick vrátil, dovedl mě do salonku osvětleného ohněm z krbu, kde seděl rozložitý, asi šedesátiletý muž, skláněl se nad knihou a kouřil dýmku. Měl nažloutlou pleť a pod velkým nosem upravený tmavý plnovous, mírně prokvetlý šedinami.

„Dobrý večer, Alfréde,“ pozdravil Nick.

Muž se vymrštil tak prudce, až židle zarachotila. „Podívejme, můj dobrý přítel Rudý zrak!“ Mluvil s nápadně vybraným přízvukem, jako by se narodil v době monarchie.

„Nevypadáš moc dobře, starý brachu,“ řekl starostlivě Nick.

„Ba, ba.“ Klesl zpátky do židle. „Minty mě šla hledat. Víš, je to celé dost nahnuté.“

„Tys myslel, že jsem Minty? Tak to mi lichotí.“ Nick si vzal od dveřníka klíč. „Moc pracuješ. Co kdyby sis dal pauzu a na pár dnů z Grub Street vypadl?“

„Jen žádné strachy. Za prvé by z toho vašeho vidopána ranila mrtvice. Má rád, když jsem nepřetržitě k dispozici kvůli naléhavým literárním případům. Ne že bych ho tedy neměl na černém seznamu — dluží mi jeden zatrolený rukopis.“ Křivým prstem si nasadil na špičku nosu cvikr. Když si mě všiml, povyskočilo mu obočí. „A kdo je tato lepá děva, kterou se snažíš propašovat do svého podkroví?“

„To je Paige, Alfréde. Jaxonova kočena.“

Alfréd na mě pohlédl přes horní obroučky cvikru. „Tak to se podívejme. Bledý snílek. Má úcta.“

„Alfréd je psychohledač,“ řekl mi Nick. „Jediný v Londýně. Objevil Jaxona jako spisovatele.“

„Jsem povinen dodat, že ono ‚psycho‘ zde zastupuje slovo ‚psychograf‘. Většina mých klientů jsou písaři média, víte.“ Alfréd mi políbil špinavou ruku. „Slyšel jsem toho o vás od vašeho vidopána mnoho, ale nikdy mi vás neráčil představit.“

„On toho vůbec moc neráčí,“ řekla jsem.

„Ovšem je to veleduch! Nemusí ani hnout prstem.“ Alfréd mi pustil ruku. „Pokud se tak smím vyjádřit, dušinko, vypadáte, jako byste přišla z bojiště.“

„To Hektor.“

„Ach tak. Chápu. Náš Kmotr nepatří zrovna mezi mírumilovné tvory. Proč my vidoucí spolu s takovou vášní bojujeme, ale proti Inkvizitorovi neděláme nic, to mi zůstává záhadou.“

Prohlížela jsem si jeho povadlou tvář. Pokud tenhle muž objevil Jaxona jako spisovatele, byl přinejmenším částečně zodpovědný za zveřejnění spisku *O podstatě nepřírozenosti*, který rozešťval vidoucí a narýsoval mezi nimi dělicí čáry, které naše společenství rozdělovaly dodnes.